

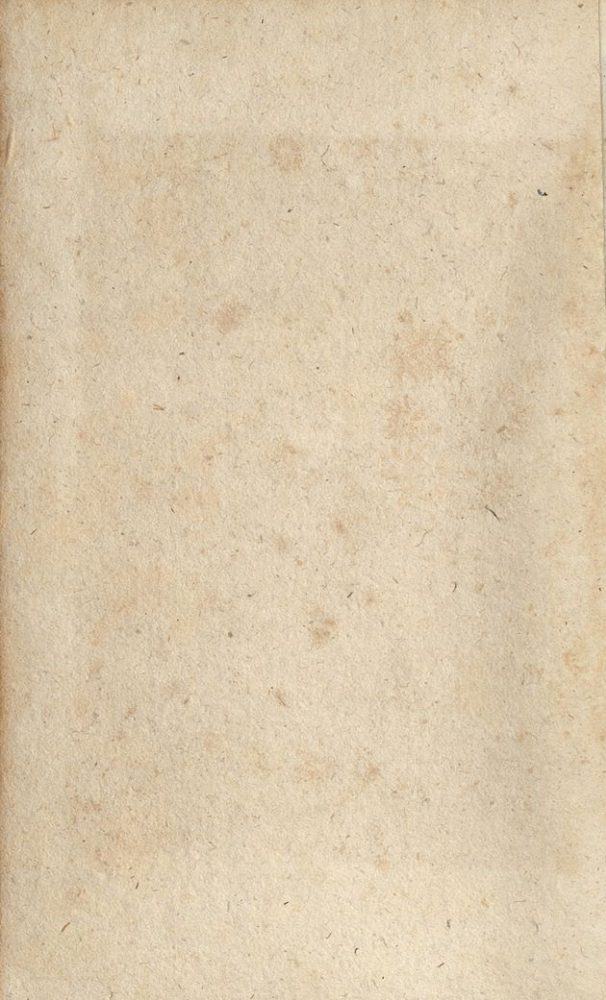
Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

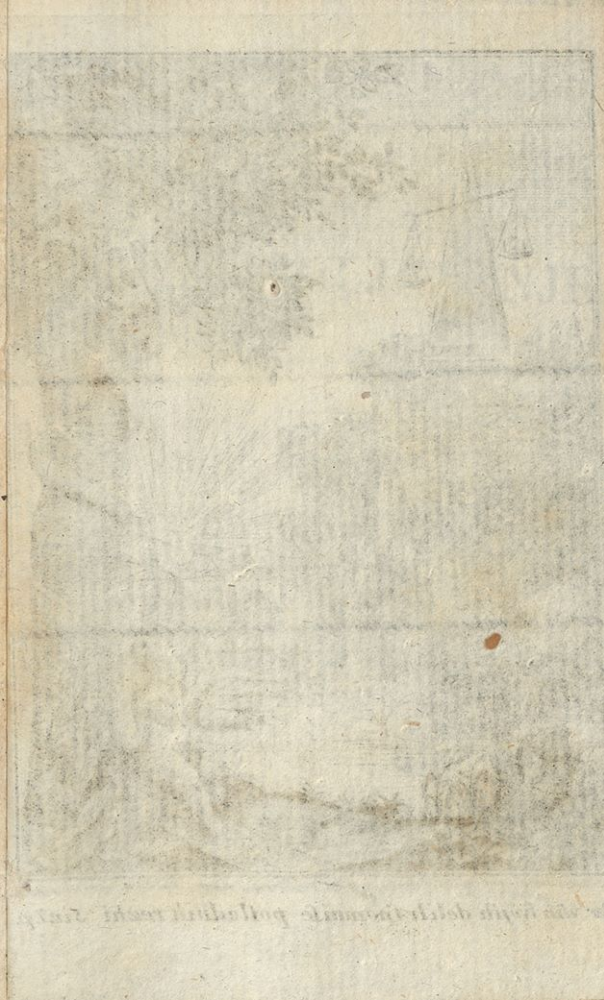
13053

✓
12053 II. C. 4. 1. 2

13053

Per vsih svojih delih spomni se poslednih rezhi Sir.7.p.

S H T I R I
P O S L E D N E R E Z H I

ali

P R E M I S H L J E V A N J E

Smerti, Sodbe, Pekla in Nebel

Spisal

JANES ZIEGLER

Duhoven iblanskje jetnifhnize.

V' natif tih bukviz so milostlivi Fircht

Gospod Gospod

A N T O N A L O J S,

Iblanski Shkof 17. maliga serpana 1830 dovolili.

V' IBLANI,
na prodaj per Janesu Klemensu, bukvovesu.

1 8 3 1.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Y, and in books to reflect the

Good (Good)

ANTON ALON

Library of the University of Chicago

LIBRARY

at present for the University of Chicago

1W=030014285

P r e d g o v o r.

Per vseh svojih delih spomni se poslednih rezhi, in nikdar ne bošh gresihil. Sir. 7, 40. S' tem besedam naš opomina svet Duh vedno premisihljevati shtiri posledne rezhi, smert, sodbo, pekel, in nebesa. To premisihljevanje naš bo greha varvalo, naš bo mozhne storilo, de bomo nevarne skusihnjave lahko premagali, vse teshave britkoosti in sopernoosti voljno preterpeli, in svesto Bogu flushili. Našhi spredniki, svetniki marterniki so shtiri posledne rezhi vedno premisihljevali, in to premisihljevanje njim je dajalo tako ferzhnost, de so naristrafhnejshi

martre in grosovitne bolezhine s' veseljam preterpeli, in so is ljubesni do Jesufa Kristusa s'he vezh terpeti perpravljani bili. Srezhno so konzhal i svoje shivlenje, in sdaj v' nebefih vshivajo vezhno veselje. Tudi mi bomo sgledede njih shivlenja posnemali, bomo sveto shiveli, stanovitno Boga ljubili, in sa nji mi v' nebefa prifhli, zhe bomo fhtiri posledne rezhi vezhkrat premifhljevali.

Sato ljubi bravz! beri vezhkrat te bukvice, in v' serzu premifhluj kar bosh bral. To ti bo veliko pomagalo. V' nesrezhah te bo trofhtalo, v' fkušnjavah ti bo mozh dajalo, in na poti pravizhnosti te bo mozhniga ftorilo, de se bosh vezhniga pogublenja obvarval, in nestrohlivo krono vezhne zhafti v' nebefih dosegel.

P E R V I D E L.

Od smerti.

Nobena refniza ni tako perpravna zhloveka sbrihtati, in mu ozhi odpreti kakor ta: „De vse more umreti.“

Zhe zhlovek sam per sebi prav svesto in v' shivo premisli, de smo sa grosno malo zhafa na svetu, de kmalo se bodo istekle ure nashiga shivlenja, in smert se bo skorej perblishala, se mu more nad vsim posvetnim veseljam gnusit, in nikdar, tudi v' narvezhi zhafni frezhi nemore biti v' refnizi vesel.

Bres fhtevila ljudi je she bilo pred nam na svetu, visokih imenitnih in fromashkih, bogatih in revnih, frezhnih

in nefrezhnih, dobrih in hudobnih, in sdaj, tistih nobeniga ni vezh.

Kam so shli? — Umerli so. — Smert jih je zhisto pobrala, ktera nobenimu ne sanese. Ko bi nas, kar nas sdaj shivi, kdo zhes sto let iskal, bi nobeniga na svetu, ali sej grosno malokteriga nashel. Zhes dve sto let pa gotovo nas nobeniga ne bo, kir tudi mi bomo vsi pomerli.

Prah si bil in v' prah se bosh povernil. 1. Mos. 3. 19. Ni ga zhloveka na svetu, de bi tega ne verjel, de bo vmreti mogel. Vender le malokdaj in neradi na smert mislimo, de si dobro vemo, de je gotova, pa kdaj bo prišla tega nevemo.

Zhe nas kaka shlalofna sгодba k' smerti opominja, kakor nagla nepreviden smert svestiga prijatla, snanza ali dobrotnika; zhe nas na smert spomnijo

svonovi, kader s' shalostnim glafam osnanujejo smert nashiga blishniga. —

Zhe nam Bog usame staršhe, brate sestre, ali otroke, vsi v' shalosti vtopleni sazhnemo premishljevati in pravimo: „V' kratkim se bo s' nam ravn tako sgodilo.“ Pa take shalostne misli kmalo sginejo, kir si persadevamo pred ko je mogozhe jih is glave spraviti, in smert posabiti, kir so nam take misli soperne in teshavne.

Take misli nas vedno opominajo, kako prasno in neumno je vse posvetno, in kako kmalo mine. Vsakimu zhloveku pa je treba vezhkrat na smert mislit, kir nobena rezh ni tako gotova kakor smert, in morebit ni tako delez od nas odlozhena kakor mislimo. Premishljevanje smerti nas bo obvarvalo pred greham, nas bo naganjalo bolj skerbeti sa vezhno svelizhanje, in nas bo v' brumnosti stanovitne storilo.

Vfakter zhlovek sheli frezhno umreti, kir dobro ve, zhe bo frezhna sadna ura, bo frezhna zela vezhnost; to je, zhe umerje v' gnadi v' prijasnosti boshji bo vekomej frezhen. Zhe bo pa nefrezhna sadna ura bo nefrezhna zela vezhnost; to je, zhe zhlovek umerje v' smertnim grehu, v' boshjim sovrafhtvu, bo vekomej od Boga savershen.

De bi se pa prevezh ne bali strafhne smertne ure, in se prevezh ne vstrafhili kader pride, je treba sdaj v' shivlenji vedno nanjo mislit, in se spomnit de kmalo se bo isteklo nashe shivlenje. Sdaj moremo fkerbeti sa boshje kraljestvo dokler imamo zhaf. Delati moremo dokler je dan in dokler se vidi, kir prifhla bo nozh, in vezh nebo mogozhe delat, kir bo tama. Skerbi sa svelizhanje ne smemo na prihodni zhaf odkladati, kir ne vemo, zhe ga bomo vzhakali ali ne, kir nobena rezh ni tako

malo v' vnaſhi oblaſti kakor prihodni zhaſ. Prizheozh zhaſ tako hitro naprejtezhe, kakor biſtra voda, in kader ſgine, ga nikoli vezh ni naſaj. Dan ſa dnevam mine, in zhe zhezhlovek nizh dobriga ne ſtori, je dan ſa vſcelej ſgubljen. Zhlovek zhaka jutriſhniga dneva, pa neve ali ga bo dozhakal. —

Kdor narpotrebnejſhi ſkerb, ſkerb ſa ſvelizhanje od zhaſa do zhaſa odklada, in le na ſtarost odlafha, mu bo zhaſ kakor ptiza iſ rok vſhel, prehite-la ga bo ſmert, in ne bo mu mogozhe popraviti kar je ſamudil. Nobena rezh pa ni tako negotovakakor prihodni zhaſ. Hitro ſginejo dnevi naſhiga ſhivlenja, in ſkrito nam je njih ſhteвило. Kakor tat ſkrivaje pride in pokrade, kader narmejn kdo na to miſli, ravn tako ſmert pride, kader ſi je zhlovek narmejn ſveſt, in mu ſlivjenje uſame.

Vſakdanja ſkuſhnja uzhi, kakone-

varno je na prihodni zhaſ ſe ſanaſhati, in ſkerb ſa ſvelizhanje na ſtarost odkladati, kir ſ' laſtnim ozhmi vidimo, kako malo jih ſtarost dozhaka. V' per-vih zhaſih ſveta ſo ljudje po dolgo zhaſa ſhiveli. Nekteri ſo oſem, tudi devet ſto let ſhiveli. Naſh prvi ozhe Adam je ſhivel 930 let, Matusalem je doſhivel 969 let. S'zhaſam je bil zhloveſhki rod vedno ſlabej. Isak je bil ſtar le 180 let, in njegovi ſin Jakop 147 let. Kader je bil Jakop 130 let ſtar od egip-tovſkiga kralja Faraona vpraſhan koliko je ſtar, mu je odgovoril: Dnev mojga popotvanja je 130 let, pa to je majhna rezh prot ſtarosti mojih ſprednikov.

1. Mos. 47. Jakop je imenval 130 let majhna rezh, kako bomo ſhe le, mi imenvali kratke leta sdajniga ſhivlenja, kir 80 let ſhe malokter doſhivi. Spiſki is mertvaſhkih bukev ſkos vezh let kaſhejo, de is med ſtoljudi jih umerje

petdeset preden desetiga leta dozhakajo. Od desetiga do dvajsetiga leta jih umerje dvajset. Od dvajsetiga do tridesetiga leta jih umerje deset. Od tridesetiga do štiridesetiga leta jih umerje šest. Od štiridesetiga do petdesetiga leta jih umerje pet. Od petdesetiga do šestdesetiga leta umerjo trije. Is med sto jih tedaj zhes šestdeset let le šest preshivi.

Kdo se more tedaj na starost sanjhati? In tudi 70, 80 ali sto let, ko jih kdo doshivi, kaj je to prot vezhnosti? Vprashajmo tistih, ki so veliko starost doshiveli, zhe se njim sdi de so she dolgo zhafa na svetu. Odgovorili nam bodo: „Sdi se nam kakor de bi bili she le vzheraj mladi, in sami ne vemo, kdaj so nashe leta pretekle, vse jemi nilo kakor bi se nam bilo sanjalo.“

Sdi se nam zelo shivlenje kakor vzherajshni dan. Torej f. pismo prav

imenuje nafhe shivljenje fenza, ktera hitro sgine. Job. 8. Nafhe shivljenje je kakor rosha, ktera danf lepo zvete, jutri vfahne, je kakor dim, kateri fe komej perkashe she sgine. Jak. 4. Nafhe shivljenje je kakor kaplja na veji, majhen veter nevarne bolesni nam kmalo shivljenje vsame. „Zhlovek od shene rojen malo zhafa shivi, in je s' mnogimi nadlogam obdan, beshi kakor fenza, in nikoli ftanovitcn ne oftane.“ Job. 4.

Gotovo je, de vfi bomo umerli, pa kdaj, tega nobeden ne ve. Morebit kmalo, nobene ure nemoremo biti bres strahu pred smertjo. „Sin zhloveka bo prifhel ob uri sa ktero ne veste.“ Mat. 24, 44. Torej je potrebno vedno na smert miflit, in fe sa tisto grenko sadno uro perpravljati, kir premifhljevanje smerti je potrebno pravizhnim in hudobnim krifljanam.

Potrebno je smert vezhkrat premifh-

misljevati vsakimu pravizhnimu. To stor
 ri kristjana v' resnizi ponishniga, kir ga
 vedno na njegovo revshino opominja.
 „Prah si bil in spet se boš v' prah spre-
 menil.“ Vedno premisljevanje smerti
 pravizhniga ohrani v' stanovitnosti, v'
 pravizhnosti in svetosti, ga varje in ga
 odganja od greha, in ga stori mozhniga v'
 nevarnih skušnjavah. Zhe zhlovek ni-
 koli na smert ne misli, ko bi sbe tako
 pravizhen bil, kmalo njegova svetost in
 brumnost opesha, kir sazhne serze na-
 vesvati na zhasne posvetne rezhi ktere
 ga bodo kmalo minile, in vender mu
 serze popazhile. Nashe sprednike svet-
 nike marternike je to mozhne in stano-
 vitne delalo, kir so vedno premis-
 ljevali, de vse posvetno je prasno in
 nezhimerno, de vse je le od danš
 do jutri. Sa to so vse sapustili, revshino,
 sanizhvanje in preganjanje voljno ter-

pelj, in se smerti niso bali, kir so v' shivlenji smert vedno pred ozhmi imeli.

Premišljevanje smerti je potrebno grešniku, kir to ga pervizh ustrašhi, in mu pokashe kako neumen je, ki v' pregrešnih, prasnih, minljivih rezheh svoje frezhe ishe. Ako bi zhlovek bogastvo zeliga sveta imel, kaj mu pomaga, kir v' kratkim ga bo mogel sapustiti, zhe pa ni svoje dushe s' dobrim delami obogatel, bo vekomej nesrezhen. Kaj pomaga zhloveku ko bi ves svet dobil, pa bi svojo dusho popogubil? — Kako potrebno je zhloveku smert vezkrat premišljevati, in se sa vezhnost perpravljat je dobro sposnal pogubljen bogatin v' peklenfkim bresnu, ki je ozheta Abrahama profil, de bi koga is med mertvih na svet poslal njegove brate opominjat, de bi bolj sa prihodno shivlenje fkerbeli, in ne prifhli v' take strasne martre. Gotovo je, de resnizh-

no premišljevanje smerti omezhi nar-
terdovratnejšiga grešnika, zhe ima
le kako iskro prave vere v' sebi, ki
vidi de s' širokim stopinam se smerti
blisha, konz njegoviga shivljenja ni de-
lezh. Sposna de grosno strašna in pa
vezhna nefrezha ga zhaka, zhe v' smert-
nih grehih umerje. To premišljevanje
ga ustrašhi, in ga sazhne skerbeti, mu
ozhi odpre in ga omezhi. Posvetne
sgodbe nam povedo nekaj zhudno os-
dravljenje. V' nekdanjim mestu Aten je
bilo vezh ljudi, kateri so ob pametšli,
so noreli, ni njim bilo s' nobeno rezhjo
pomagat. Prišel je nekaj uzhen moder-
sdravnik, in rezhe, de hozhe nekaj
nad nerim poskusit, kar jim bo more-
bit pomagalo, de bodo osdravli. Kaj
stori? — V' eno hišo ukashe nanesti
vezh merlizhov in jih po hiši raslosi.
Noter vse tiste norze sapre, in jih ta-
ko nekaj zhafa per merlizhih same pu-

sti. To njim je tak strah storilo, da nekteri is med njih so k' pameti prifhli in popolnoma osdravli.

Tudi tisti zhlovek je nespameten, kter tje v' en dan v' grehih naprej shivi, in posvetne norzhije vganja, ne ve kaj dela, ne vidi nevarnosti vezhniga pogublenja. Pa gotovo se bo sbrihtal in h' pameti prifhel, zhe bo sazhel vezhkrat smert premishljevati. Boljs hi je, pravi svet pismo iti v' hisho shalvanja, kakor v' hisho pojedne, kir tam se spomnimo na smert vsih ljudi. — V' veselju pa posabimo na smert misliti. Pridg. 7, 3.

O frezhen zhlovek! kter vedno smert premishluje, in se vezhkrat spomni kako hitro se bodo ure nashiga shivlenja istekle; kako kmalo bo prifhla tista strashna posledna ura, pred ktero vsa shiva stvar trepeta. To premishljevanje mu bo vselej mozh dajalo vse

fkufhnjave premagvati, ko bi fhe tako nevarne bile.

Storilo ga bo vselej ponishniga, kir vidi in sposna, kako revne flabe ftvari fmo na semlji, de majhna rezh samore kmalo nafhimu shivlenju konz ftoriti. To premifhljevanje ga bo ftorilo poterpeshlivga v' terplenji in ftanovitniga v' dobrimu, kir sposna, de prasno in nezhimerno je vse posvetno. Zhlovek kader umerje vse sapufti, le kar je dobriga ftoril bo fabo v' vezhnost nefel. Sato pravi f. Duh: Per vfih fvojih delih fpomni fe poslednih rezhi, in ne bofh nikdar grefhlil. Sir. 7, 40.

Spomni fe tedaj kristjan! in vedno v' fvojmu ferzu premifhluj, de prifhel bo dan, kir bo nar sadni in sate ne bo nobeniga vezh na fvetu. Prifhla bo ura, ktera bo sadna, in nobene vezh ne bofh na semlji flifhal. Sadnikrat ti bo fonze perfijalo, in tema fe ti bo

pred ozhni naredila, vezher tvojga shivlenja bo prifhel, podati se bofh mogel na nesnano pot v' vezhnost. Premifh-luj vezhkrat, kako ti bo takrat per ferzu, kader te bo sadna bolesen na smertno postlo perklenila, in bofh vidil snamnja, de smert she ni vezh delezh. — Vidil bofh de tvoji narljubfhi prijatli in prijatlize, s' kterim si v' shivlenji, dokler si srezhen in premoshen bil, marfkaki vesel dan preshivel, te bodo vfi sapustili in od tebe sbeshali, fhe bali se te bodo kader bofh she prav per konzu. Kteri bodo pa per tvoji smerti tudi nizh ne bodo mogli pomagati. Bogu te bodo perporozhali in sdihvali. Mifli kako bo takrat kader bo she prav bliso konz tvojiga shivlenja, kir ti bo jel mertvashki pot po obrasu stopat, ozhi bodo motne perhajale, vfi udji ti bodo odpovedali, fapa bo teshka, komej in po redko hofh di-

hal, ferze se bo v' tebi treflo pozhut-
ki bodo sginili. Od velikih teshav in
britkosti, od strahu pred vezhnostjo
bofh mersl pot potil. Tako bo prishla
tista sadna ura, de bo tvoje shivljenje
sastalo, in dusha se bo is telefa lozhi-
la. Komej bofh fklenil svoje shivljenje,
vse te bo sapustilo, vsi te bodo posa-
bili. Umerl je, bodo rekli, ni ga vezh.
Malokter se bo na te spomnil, kakor
hitro bofh sakopan. David ferzhan v'
vsih svojih delih, vender kader je to
premishljeval se je ves trefel. On sam
od sebe pove Psalm. 76. De je bil od
zhuvanja tako slab, de ni mogl govo-
riti, kir se je starih zhasov spomnil; in
na pretezhene leta mislil. „Jes sim po-
nozhi pravi David v' svojim ferzu pre-
mishljeval, in sam sebe isprashval.“ —
Kader so drugi ljudje spali sim jes zhul,
in premishljeval svoje pretezhene leta,
in prihodno vezhnost. — „Vidil sim

kako majhne so leta zhloveshkiga shivlenja, de so kakor nozh. Nashe shivljenje je kakor trava, ktera raste, sju-trej zvete, svezher se pokosi, svene in se posufhi. — Nashe leta so kakor pajzhne. — Nashe shivljenje terpi sedemdeset let, in per narmozhnejshih osemdeset let, kar je vezh je britkost in bolezhina. — Nit nashiga shivlenja se kmalo rasterga in odletimo.“ Pfalm. 89. To premishljevanje je v' meni taki strah delalo, de od fkerbi spati nisim mogl. Premishljeval sim svojo mozh ki sim s'njo divje sverine, medvede in leve premagval, grosovitniga velikana Goljata sim pobil, pa kaj bo ta mozh meni pomagala v' vezhnosti. — Premishljeval sim koliko jesikov me je hvallilo, in zhasnilo, koliko ljudi se je pred mano vklanjal; Al kaj mi bo vse to v' vezhnosti pomagalo.“

Kir se je David, ki je bil mosh po

volji boshji toliko smerti bal, in se globoko pr al Bogam ponishval, kir se je ves trefl pred smertno uro defi ravno je bil refnizhen spokornik, kterimu je sam Bog skos preroka osnanil, de so mu grehi odpufsheni; koliko fhe le mi moremo s' straham na smert mifliti, kir nam vest veliko grehov ozhita, na pokoro pa morebit nikoli miflili nifmo. V' smertni uri homo spregledali, in vidili kako neumni fmo bili, ki fmo le zhafne posvetne frezhe ifkali, sa vezhno frezho fkerbeti pa fmo v' nemar pufstili. Vse posvetno bo sginlo is pred nafhlih ozhi. „Kakor fanje kader se kdo sbudi, sginejo.“ Pfalm. 72, 20.

Sanje zhloveku veselje delajo, kader se mu kaj veseliga fanja, dokler fpi, kir se mu sdi kakor de bi v' refnizi vshival frezho, v' ktero ga fanje postavi. jo, kader se pa sbudi je shalofhen, kir na enkrat sgine veselje, frezha in

vse dobrote ki jih je v' spanji vshival. Ravn tako se zhlovek sbudi, der pride smertna ura. Zelo njegovo shivljenje se mu sdi kakor sanje, ktero je hitro sginilo, in kir je on prevezh svoje ferze na golufno zhasno veselje navesval, mu sdaj to veliko shaloft dela. Kader zhlovek sapre telefne ozhi, se mu odprejo ozhi njegove dushe, s' kterim vidi, de na svetu ni drujga, kakor nezhi-mernost, golfija in sapelivost, shaloft in britkost, pa je vender le sa svet fkerbel in njemu dopasti iskal, sa du-sho fkerbeti, na vezhnost misliti je popolnoma posabil. To vsakimu vmera-jozhimu velik strah dela, kader se is tega sveta lozhi.

Kader je kralj Ezekia is ust prero-ka Isaia boshje povelje saflifhal, de naj se perpravi, naj ofkerbi svojo hisho, kir umreti bo mogl, se ves shaloften s' veliko ponišhnostjo k' Bogu oberne,

in ga profi, de bi mu fhe odloshil napovedano smert, in ga fhe ne usel is tega sveta. Bog ga je uflifhal, in mu fhe petnajst let shivlenje perdalfhal. Koliko shaloft in strah je zhutil Eze-kija takrat ki mu je bila smert napovedana, nam fam pove v' shaloftni pefmi, ki jo je po tem sloshil. „Moje ozhi so oflabele pravi on, ki so kvifhko gledale.“ Isaia. 38. Kakor de bi rekl: Kir fim v' miflih v' vezhnost pogledal, in vifoke rezhi premifhljeval, so moje ozhi tako otemnele, de posvetnih rezhi nikar pogledat nisim mogl. Kakor zhlovek zhe bi le malo zhafa na ravnost v' solnze gledal, potem drugih rezhi ne vidi po svetu, vse mu je tamno. Ravno tako kristjan, zhe bo le nekaj zhafa v' vezhnost s' miflim gledal, ne bo mogl posvetnih rezhi pogledati, nad vsim se mu bo fundilo, vse se mu bo soperno tamno sdelo. Kir dobro vemo, de bo

smert tudi nam, morebit v' kratkim napovedana, kimalo bomo tudi mi v' vezhnost poklizani, torej ne smemo odlashtat k' smerti se perpravljati, de se nam ne bo godilo kakor norim dvizam ki so preposno na sheninove vrata terkat prišhle, in so shaloften odgovor saflishtale. „Vaf ne posnam.“ Mat 25. Perpravljajmo se tedaj sdaj dokler imamo zhas, de nas smert ne prehit, in nas v' vezhno nefrezho ne vershe.

Shivimo tako kakor bomo v' smertni uri sheleli, de bi bili shiveli. De bi se bolj fkerbno k' smerti perpravljali, se bolj svesto greha varvali, in sa svelizhanje bolj kakor do sdaj fkerbeli, premishlujmo.

I. Kakishna je smert greslnika.

II. Kakishna je smert pravizhniga.

I.

Smert greslnika.

Ref je, de smerti se vfakter boji, kir smert je fhtrafenga sa greh, kdo bi se pa fhtrafenge ne bal? Vender filno fhrafhna je smert le hudobnim greslnikam. „Smert greslnikov je prav huda.“ Pfalm. 33, 22.

I. Strafhna je smert greslnika, kir ga vezhdel neperpravljeniga najde, kakor je evangelfki gospođar hudobniga hlapza, neperpravljeniga nafhel. Bog ima na fvetu s' greslnikam poterplenje, mu sanafha, ga zhaka, ga k' febi klizhe in vabi, kakor dober ozhe fvojiga otroka, kir Bog ne sheli smerti greslnika, ampak de bi se fpokoril

in vekomej svelizhan bil. Zhe pa gresnik smerej hudoben in v' pregrehan terdovraten oftane bo hitro boshja jesa nadnj pergermela, prishla bo smert, ktera bo naglo njegovimu hudobnimu shivlenju konz storila, in grosno strafna bo njegova sadna ura. David pravi: „O Gospod, gresnikam si savoljo golufije saderge nastavil, kir so se pousdignili si jih poderl; Kako hitro so pokonzhani, kmalo so prozh, savoljo svoje krivize so konz useli.“ Psalm. 72, 18, 19. Velikrat Bog na svetu nar hudobnejshimu gresniku da frezho bogastvo sdravje, in ga varje pred nadlogam, de bi se zhlovek sbrihtal, sposnal boshje dobrote, popustil svoje hudobije in se k' Bogu podal. Pa gorje mu bo zhe je vedno Bogu nehvalessen, namest de bi Boga hvalil in zhaftil, ga s' gerdim hudobijami in oftudnim pregrehami shali in drashi, kir

boshje ufmilenje se bo utrudilo, in Bog ga bo s' naglo smertjo pokonzhal. „Ne rezi gresnil fim, in kaj shaliga se mi je sgodilo sakaj narvikshi je poterpesliv moshtvavez.“ Sir. 5, 4. Bog zhaka greslnika le nekaj zhafa. Zhe je pa greslnik terdovraten v' svojih hudobijah, sapove Bog svojmu klapzu to je finerti, de naj tako nerodovitno drevo poseka, naj nespokorniga greslnika na uni svet poshlje. Takrat mu bo Bog pokasal kako strafhno je lozhenje hudobniga greslnika is tega sveta. Grosno strafhna je smert zhloveku, kter zel zhaf svojga shivlenja sa boshje vablenje ni maral, kir je boshje dobrote sanizhval, vse dobre svete in opominvanja sa vergl, svetih naukov kerfhanfke katoljfhke vere nizh ni porajtal, in vsm boshjim shuganjam se posmehval. Pri fhel bo strafhen dan, dan greslnikove smerti. Smert bo konz storila njego.

vim hudobnim shivlenju, sazhelo se bo
 njegovo vezhno pa neskonzhno nes-
 rezhno shivlenje. Kader bo narmejn
 mislil ga bo smert prehitela, in mu
 vrata v' vezhno pogublenje shiroko od-
 perla. Natvegama bres vse perprave bo
 mogel storiti tisto strashno stopinjo is
 tega sveta v' vezhnost, ktera se nikdar
 vezh popraviti ne da, zhe je nesfrezhna.
 O kako grosno se greslnik ustrafhi,
 kader ga Gospod nebes in semlje is te-
 ga sveta poklizhe, ki sposna de nemo-
 re usmilenja upati, kteriga je v' shiv-
 lenji sanizhval, ki mu ga je Bog po-
 nujal. V' sadni uri bo greslnik usmi-
 lenja profil, pa teskho ga bo dosegel,
 in Bog se bo njegovim pogublenji sme-
 jal. Bog grosno shuga v' svetim pismu
 hudobnim terdovratnim greslnikom: "Kl-
 izal sim vas pa ste se mi soperstavili,
 svojo roko sim istegnil in she se niste
 nanjo oserli. Vse moje svete ste sa-

vergli, in moje svarjenje v' nemar puf-
titi, sato se bom vafhimu pogublenju
fmejal, in vaf oframotil, kader vaf bo-
nadloga na naglim obfihla, in bo po-
gublenje kakor vihar perderlo. Kader
bodo britkosti in teshave vaf sadice, bote
v' me klizali in ne bom vaf uflifhal,"
Pripov. 1.

Bog je v'fakimu zhloveku odlozhil,
koliko zhafa bo na svetu shivel. Ishte-
ti fo per Bogu dnevi nafhiga shivlen-
ja, vender fi hudoben zhlovek fam
shivlenje perkrajfha, in fi smert pred
zhafam perklizhe, kir kmalo fpolni
fhtevilo fvojih hudobi, in fe boshje
milofci s' svojo terdovratnostjo nevred-
niga ftori. Sato pravi f. Pismo: „Hu-
dobnesh bo umerl preden fe bodo nje-
govi dnevi ispolnili. Job. 25. Kervi-
sheljni in golufni ljudje ne bodo polo-
vize fvoje ftarofci doshiveli.“ Pfalm.
54, 24.

Hudobni bodo kakor nagla ploha prešli. Pripov. 10. Ne bodi v' hudobij terdovraten, in ne bodi neumen, de ne umerješ pred svojim zhasam. Pridg. 7, 18.

Vse to nam poterdi tudi vsakdanja skusnja, kir vidimo de veliko jih je kir si sami s' svojim nerodnostim presgodno smert nakopajo, kir bi še dolgo zhasa lahko shiveli. Kteri pa nerodno hudobno shivijo, tudi vezh del nesrečno umerjo: „Kakoršno shivljenje taka je smert.“ In ali si moremo strašnejši in shaloftnejši smert misliti kakor je ta, zhe zhlovek v' fre-di svojih hudobi, v' gerdih pregrehah vtopljen more naglo svet sapustiti in iti v' vezlnost, bres debi bil na pokoro, na poboljšhanje le misliti zhasimel! Take strašne smerti se moremo vsi bati, torej skerbno se greha varvati.

II. Strašna je smert gresnika, kir mu ne da zhasa popraviti svojih kriviz.

Hudoben zhlovek dobro ve de bo umreti mogel, vender se k' smerti nezhe perpravlati, in si nezhe persadevati svojih kriviz pred smertjo popraviti, kir vedno misli de bo she dosti zhasa imel na smert misliti in se perpravlati. Marfakter pravi: „Koliko je drugih, kteri so veliko hudobnejshi ko jest, pa se njim nizh hudiga ne sgodi, Bog jih dolgo zhasa na fvetu shiveti pusti, in vse jim gre po frezhi. — Kader bom star in slab, kader she ne bom sa nizh, bom sazhel smert premishljevati, si bom slo persadeval svoje pregrehe poravnati in se sa storjene hudobije pokoriti. — Na stare five leta se bom h' Bogu obernil, in ojstro pokoro delal.“

O kristjan! kir se k' smerti perpravlat in pokoro delat vedno odlasht,

in na stare leta odkladafh, varuj varuj de ti rajtenga ne vnefe. Mozhno fe golfafh kir nar potrebnejfhi opravilo na ftaroft odrivafh, pa fhe nevesh ali bofh jutrifhniga dneva dozhakal. Ali ne vesh de morebiti fe bofh drev v' postlo vlegel, in ne bofh nikoli vezh uftal, kir bo morebit Bog fhe nezoj tvojo dufho od tebe terjal.

Pravifh: „Jih je veliko hudobnejfhih ko fi ti, vender jih Bog s' naglo neprevideno fmertjo is tega fвета ne usame.“ Ali premifli, de ti ne morefh sa nobeniga vediti, koliki grefhnik de je pred Bogam, kir njegoviga ferza ne vidifh, torej ga tudi ne fmesfh foditi. Sodi le fam febe. Zhe pa Bog tega ali uniga v' refnizi hudobniga nespokorniga grefhnika pufli v' fvezhi dolgo zha-fa na fvetu shiveti, in veliko ftaroft dozhakat, kar fe vender le redko sgo-di, ftori Bog po fvojim ufmilenji is po-

sebnih urshakov, in na to se ne morešh sanesti de bi Bog tudi s' tabo toliko poterplenje imel, kir sanizhuješh boshje usmilenje in vedno terdovratno v' grehih naprejshivish. —

Kader je shel Jesus is Betanije spet v' Jerusalem, vidi per potu figovo drevo, mem gredé stopi k' njemu, ga ogleda zhe ima drevo kaj sadu, pa Jesus ni drujga nashel kakor perje. Na to se Jesus raserdi, in drevo prekolne de se je per ti prizhi posushilo. Matth. 21. Pa zhadno je to, kir takrat ko je Jesus figovo drevo ogledval in sadu shelel, ni bil zhas sa to debi fige sadje imele.

Drevo ni bilo tedaj urshah kir ni imelo sadu, in sakaj ga je vender Jesus tako preklel, de se je moglo hitro posushiti. S. Augushtin pravi: „To je skrivnost: Jesus je hotel s' tem nerodovitnim drevesam kteriga je preklel desiravno ni bil zhas sadja, vsim gresbni-

kam straščen nauk dati, kako se bo on nad njimi raserdil in jih preklel, zhe ne bo nashel per njih sadu resnizhne pokore. Kdor svoje poboljšhanje, in pokoro od dneva do dneva, od mesza do mesza, od leta do leta odklada, in vedno misli de ni fhe tisti zhas prishel, kir bi bilo treba pokoro delati in na smert misliti, je nerodovitno drevo. Bog se bo nad njim raserdil, ne bo porajtal kaki zhas je, ampak bres usmičenja ga bo preklel, in ga v' peklenški ognj vergl. Grefhnik ni hotel fkerbeti sa svelizhanje dokler je zhas imel, ni hotel pernešti sadu vredne pokore dokler ga je Bog zhakal, in mu lepe perloshnosti dajal, Bog se nad njim raserdi in vezh mu ne dovoli zhasa kteriga sheli, ampak smert ga podere ob zhafu, kir fhe ni mislil. Pa shalofna in strašhna je taka smert, kir grefhnik bo flifhal ravno take besede kakoršhne je

Jesuf nerodovitnim figovimu drevesu rekel: „Naj se nikdar is tebe sad ne rodi na vekomaj. Math. 21, 19. Vezh ne bofh imel zhafa pernesti sadu refnizhne pokore in dobrih del, kir sa te je zhaf milosti minil. Posekan bofh kakor nerodovitno drevo in v' vezhen ogenj vershen. Kir v' shivlenji nikoli nisi hotel na smert misliti, in se sa vezhnost perpravlati, bofh mogel grosno smertno grenkobo okufit, ktera ti bo sazhetik vezhnih britkost osnanila.

O kako strashno britko je gresniku per smerti, kir takrat kader se perblisha njegova sadna ura vidi veliko revfhino svoje dushe, kir je ni s' dobrim deli preskerbil.

Gresnik vidi v' smertni uri, denjegova dusha bo mogla iti v' vezhnost vsa prasna dobrih del, de ne bo imela pred sodnikom kaj pokasat, kar bi ji v' nebesa pomagalo. Takrat v' sadni uri

gref hnik pregleda, in prav v' shivo vidi in premifli svoje pretezheno shivljenje, in kako slo se more ustraš hit, kir vidi de je med tiftim, ki pravi f. pifmo od njih: „De ne snamenja kaziga dobriga dela nifo mogli pekasati.“ Sof. 1,

Grefhnik vidi de ni nikoli nizh do-
briga sa nebefa storil, hudiga pa bres
fhtevila. Pregledal bo s' nesapopadljivo
shalofijo leta svojiga shivljenja, ki bo
vidil de fo minile kakor ena ura, in ne
bo se mogel kakiga svetiga dela fpom-
niti, kir je vef zhaf v' hudobijah sa-
pravil, in sdaj vezh nima zhasa po-
pravljati. Shivo bodo grefhniku pred
ozhmi leta njegove mladosti, ktere je
v' prasnih neumnih norzhijah sgubil;
na Boga, na vezhnoft, na dufho nikoli
ni miflil. Vidil bo mofhke leta, de fo
ravn tako sgublene, kir je fkerbel sgol
sa zhafno premoshenje, ktero mu v'
fmerti nizh ne pomaga. Ifkal je le pos-

vetne frezhe, minliviga dobizhka, in je vezhno frezho samudil. Vidil bo tudi stare leta, ktere so ga vedno h' pokori opominvale, pa jih je v' lenobi v' sanikernosti sapravit, bres debi se bil s' dobrim deli preskerbel. Grefhnik v' smertni uri na tanjko vidi, koliko lepih perloshnosti je samudil, kir se je svetih sakramentov ogibal, boshjo besedo sametaval, in je poslusnat ni hotel. Vidi de vse molitve kolikor jih je opravit so prasne, bres vsiga saflushenja, kir niso bile opravlene s' pravo andohtjo. Grefhnik sposna, de ga je Bog velikokrat k' sebi vabil in klizal; sdej s' kako nefrezho, sdej s' bolesnijo, ali s' kako drugo shalofstno sgodbo, pa vse to ni nizeh pomagalo, ostal je terdovraten noter do konza. Sato sdihuje terdovraten grefhnik v' smertnih teshavah, kader premishluje svoje poprejshno shivljenje: „Oh! oh! jest nefrezhen zhlo-

vek! Kako dolgo me je Bog k' sebi vabil, pa sim njegovo dobrotljivo vabljenje vedno sanizhval. Bog mi je vsmile-nje ponujal, jest pa sim se le od njega obrazhal. Bog me je tako rezhi filil k' njemu se oberniti, kir me je s' mnogim teshavami in nadlogami obiskal. Kader se mi je hudo godilo, sim tudi refnizhno poboljšhanje oblubil, komej je nadloga minila, sim na vse posabil in sim ravn taki kakor pred bil. In sdaj oh! sdaj morem umreti, iti is tega fveta sa vselej, nikdar vezh me ne bo nasaj. — Iti morem v' vezhnost, kir nikdar vezh ne bo mogozhe popravil kar sim tukej pregreshil. Drevo kamer pade tam obleshi. — Sdaj sdaj bom mogl stopit pred pravizhniga sodnika Jesufa, in kaj bo s' menoj? Kako bom obstal? kir vidim svojo nefkonzhno revfhino, in prav sposnam, denifim ga storil fko-rej zel zhas svojga shivlenja, ne eniga

praviga dobriga dela, grehov pa bres konza! Oh jest ubogi revni gresnik, kam se hozhem oberniti, kam se zhem djati, kej pomozh iskati.“ —

S' Augufhtin pravi: „Gresnik v' smertni uri ne bo imel pokoja ne upanja, in sadnizh ne svelizhanja, kir je snotrej in sunej vef prasen.“ Sunej je prasen in reven, kir je od vsih sapufhen, tudi njegovi nar ljubfhi prijatli od njega sbeshe kader se smert blisha. Premoshenje, bogastvo mu nizh pomagat ne more kir vse more sapuftiti. Snotrej je prasen kir nima nizh dobrih del, de bi ga trofhtale. V' smertni uri sheli gresnik, de bi bil zel zhaf svojga shivlenja lepo, pravizhno, fveto in pofhteno shivel. Vef mu grosno ozhita de vse to bi bil lahko ftoril, ko bi bil le hotel, torej s' vfo mozbjo sheli fheper konzu svojga shivlenja kaj dobriga ftoriti, tode shaloften smertni glaf mu

osnani, de vezh ni zhafa. Grenka smert mu satisfne ozhi telefa, in mu odpre ozhi njegove dushe, de vidi svojo revshino in svojo grosno nefrezho. Sveti Gregor pravi: „Gresnik je persilen v' smertni uri viditi kar v' shivlenji nikoli viditi ni hotel.“ Kakshen strah tedej, britkost in shalost prepade gresnika kader se sadna ura perblisha.

III. Strafhna je smert gresnika savoljo veliziga shtevila pregreh in hudobi.

Kader gresnik fklene svoje hudobno shivlenje, in v' velikih smertnih grehlih umerje, spregleda in sposna svoj gresni stan ravn tako, kakor bo pred Bogam sposnan. Gresnik je bil v' shivlenji radovoljno flep in gluh, in ni hotel vidit svojih hudobi kako velike so, ni hotel sposnat kam zhloveka hudobije perpeljajo, zhe se njim uda, bo v' smerti persilen vidit in flifhat,

pa preposno bo. Vidil bo, pa v' grosnim strahu in trepetu veliko fhtevilo svojih hudobi, ktere je v' shivlenji samajhne prestopke, sa zhloveshke flabosti fhtel. Slishal bo, pa v' nesapopadlivi shaloſti vtoplen, de sazhela ſe bo sdaj njegova vezhna nefrezha. V' ſmertni uri greſhnik vidi velikof in gnuſobo vſaziga greha kakor je ſam na ſebi, kir takrat je njegova veſt proſta, ktera greſhniku naravnoſt vſe pove, kaj hudiga je ſtoril, kolikrat je veſt ſaduſhil in jo k' molzhanju perſilil, kader ga je ſvarila in mu hudobije ozhitala. Vezh nemore greſhnik v' ſmertni uri svojih pregreh smanjſhat, ali pa ſgovarjati, kir nemore ſe vmakniti tiſti ſvetlobi „ktera raſſvetli kar je v' tami ſkritiga, in raſodene nar ſkrivnejſhi miſli zhloveshkiga ſerza.“ I. Kor. 4. Greſhniku ſe v' ſmertni uri pokashejo vſe njegove hudobne miſli, ſhelje,

dela in opravila v' svoji gnusobi, in ostudni gerdobi. Vse mu je pred ozhmi kar je zel zhas svojga shivlenja hudiga storil. Tudi dobre dela, kar jih je le k' videsu ali pa is kakiga drusiga hinavskiga namena storil, se mu v' vsi svoji gerdobi pokashejo. „Takrat se skashe, de vse pretezheni n' nizh bilo.“ Pridg. 8, 11.

Sato se gresnik sazhudi, in se grosno savsame, kir v' smertni uri k' merkoli pogleda, okol in okoli sebe nevidi drujga, kakor gerde pregrehe in nagnusne hudobije, ktere ga kakor vojska sovrashnika obleshejo, tako de je perfilen sdihvati: „Nadloge bres shitevila so me obdale, moje pregrehe so me vjele in jih nemorem pregledati. Jih je vezh ko las na moji glavi, in serze mi je vpadlo.“ Psl. 39, 13.

V' smertni uri gresnik spregleda

ino vidi, kar v' shivlenji ni vidil, ali ni prav vidil, ali pa vidit ni hotel.

Kolikrat se je s' mislam pregresihil! Je gerde nespodobne neframne misli v' svojim ferzu dolgo zhasa redil, pa se jih ni nikoli spovedal, jih nikoli obshalval. Menil je zhe greha v' djanji ne stori, de fame misli niso tako slo pregresihne. Kolikokrat se je s' svojim hudobnim jesikam pregresihil! Svojga blishniga je opravlal, ga rasnafhal, mu poshtenje in dobro ime odvsel, ali pa ga je s' pohujshlivim govorjenjam sapelal, ga pohujshal in v' greh perpravil. Kolikokrat je dolgo zhasa na svojiga blishniga jeso in sovrashtvo v' ferzu dershal, in iskal perloshnosti se nad njim snofiti. Pa je mislil de to ni tako slo pregresihno, de mule v' djanjinizh hudiga ni storil. i. t. d.

Vse te in take pregrehe, kterih v' shivlenji ni porajtal, se jih nikoli spo-

vedal, nikoli spokoril, mu bo vest v' smertni uri tako odkrila, de bo vsako misel, vsako besedo, vsaki pogled in vsako stopino na tanjko vidil in sposnal, kako slo se je pregresil, in kako možno je svojo dušo ranil. Kakor se v' hišhi kader sonze per oknu perfija, tudi nar manjšhi smeti vidi, tako grešnik v' smertni uri vidi nar manjšhi, pregrehe in madeshe, ki so bile v' njegovim serzu skriti. S. Avgustin pravi: „Nesfrezhni duši umerajo-zhiga grešnika se bodo vse pregrehe, kar jih je storil tako shivo pred ožhi postavile, de bo ob enim popolnoma preprizhan in oframoten.“ Sato bo grešnik v' sadni uri sdihval: „Smertne teshave so zhes me prifhle, in potoki hudobiye so me prestrašhili. Peklenfke bolezhine so me obfhle, in smertne saderge so me prehitele.“ Pfl. 17. Kakor ob zhasu povodnja se

bifire vode in veliki potoki vkup fte-
 zhejo, in po semlji raslijejo s' tako
 mozhjo de vse poderejo, vse pokon-
 zhajo kamer sadenejo, in zele deshele
 s' straham napolnijo: Tako se bodo vse
 pregrehe, kar jih je gresnik zel zhaf
 svojga shivlenja storil, v' njegovi smert-
 ni uri vkupstekle in ga s' grosnim stra-
 ham napolnile. Nespokorjen gresnik
 bo v' sadni uri sdihval in jezhal, kakor
 je sdihval na smertni postli kralj Antioh
 rekozh: „Omagal sim, in ferze mi je
 vpadlo, in svojim ferzu sim rekel:“
 Oh! v' kako veliko nadlogo sim prishel,
 in v' kako veliko shalost, kir sim bil
 vesel in ljublen v' svoji mogozhnosti,
 sdaj se spomnim vsih hudobi ki sim jih
 v' Jerusalemu storil, od koder sim sla-
 te in freberne posode vsel, in sim po-
 flal po nedolshnim prebivavze v' Ju-
 deji moriti. Sposnam tedej de ta nad-
 loga je sato zhes me prishla, in glej od

velike shalosti v' ptuji desheli konz jemlem. I. Makab. 6.

O kristjan! kir vedno terdovraten v' svojih pregrehah naprejshivish, spomni se kaj hudiga te zhaka. — Kako grosna strashna in teshka bo tvoja smert, zhe se pred nesporokish. Premisli kako hudo ti bo takrat, kader se bo smert perblishvala. Velike bolezhine, smertne teshave bodo tvoje truplo po vsih udih terle na smertni postli. Vsa mozh te bo sapustila, serze se bo v' tebi treflo. Vsi pozhutki bodo saftali, sapa bo vedno bolj redka, ozhi bodo otamnele. — In tako se bosh v' veliki britkosti blishal tisti strashni stopini v' vezhnost, ktere ne bosh mogel nikdar vezh nasaj storiti. Vest pa ti bo grosno vpila, de sdaj pojdesh v' strashno nesrezhno vezhnost. Tvoja dusha bo s' shalostjo in straham pred vezhnostjo na-

polnena, kir vidi de bo nefrezhna in pa vekomej nefrezhna. —

Takrat bofh marfkako rezh sagledal, ktere v' shivlenji nifi hotel vidit. Vidil bofh kristjan! takrat neismirjeno fhtevilo velikih gerdih pregreh, ki fi jih v' shivlenji sa majhne fhtel. Vidil in pa vstrafhil se bofh, kako grosne in velike so rane tvoje dushe, pa jih pred nikoli nifi porajtal, in fi jih osdravit persadeval. V' smertni uri bi jih rad osdravil, pa takrat bo teshko mogozhe. Le premisli; morebit imash veliko grehov, kir menish de so kakor pesdir, takrat pa bofh vidil, de so teshki in veliki kakor hlodi. Pojdi k' jeseru, zhe vidish hlod po vodi plavati, se ti bo majhen sdel dokler je v' vodi, in zhe v' vodo sabredefh, ga s' eno roko lahko nagnesh in obernesh tamer hozhesf, kader ga pa h' kraju perrinesf, vidish de je tako velik in teshak, de ga fhe

premaknit ne morešh. Ravn tako, dokler se vosišh po vodi sdajniga nevarniga sveta, se ti nekteri smertni grehi le majhni sde, pa kader bošh prišel h' kraju sdajniga shivlenja, in bošh mogl stopit v' vezhnost našho prihodno deshelo, takrat se bošh savel in vstrašhil, kir bošh vidil kako grosni in teshki so tvoji grehi, tudi tisti ki si od njih menil, de te ne bodo toliko teshali. Kristjan! sdaj se posmehujesh, kader take reznize flishish si bres fkerbi, in si per svojih gerdih hudobijah vesel in dobre volje. Ali spomni se, de kader se konz tvojiga shivlenja perblisha, se bo tvoje veselje v' grosno shaloft spremenilo. Kolikor bolj se sdaj v' pregrehah smejašh, toliko bolj milo in britko bošh na smertni postli jokal, in shaloval in sdihoval. Pa vse tvoje shalovanje bo teshko kaj pomagalo. Le premisli: S' kolikim gerdim hudobnim

pre-

pregresnim navadam si vklenen, pa nesposnash.

S' kolikim ostudnim hudobijam si svesan, pa ne vidish. Jetnik peklenfki-ga sovrasnika si pa ne zhutish. V' smertni uri bosh prav vidil skufil in zhutil ali oh! de bi le preposno ne bilo.

S. Bonaventura pravi: „Kakor vol dokler je per jashih pervesan, ne zhuti teshke ketne na vratu, le takrat jo prav zhuti, kader hozhe prozh iti. Ravn tako gresnik ne zhuti v' shivlenji teshke ketne svojih pregréh, dokler mirno v' njih shivi, ali takrat kader se more is tega sveta lozhiti, kader more umreti, zhuti obilno njih tesho. Pa kaj pomaga kir preflaba je mozh gresnika v' smertni uri, debi samogel takrat rastergati gresne vesi.“ — „Nezhefh zhutit in rastergat sdej v' shivlenji svojih pregresnih sves, ampak she veselje in kratek zhaf si s' njimi delash, zhutil jih bosh

na sadnje pa preposno.“ S. Aug. od Psl. 52.

O grešnik! zhe se v' zhivljenji nepokorish, vidil bošh v' smertni uri kako strafhno se bo nad tabo bliskala boshja jesa, in se ne bo dala vtolashit. — Ne bošh ga imel kraja kam se vmakniti. V' shivljenje nasaj se verniti ne bošh mogel, kir dnevi tvojga shivljenja so se istekli, in smert te ima v' svoji oblasti. V' vezhnost iti se bošh bal in na vsih udih trepetal, kir bošh pod sabo pekel odpert vidil. V' takim strahu in trepetu kam se bošh djal, kam se bošh obernil? Od strahu bošh omagal, in serze ti bo vpadlo. Stopit bošh mogel pred pravizhniga fodnika Jesusa Kriftusa, kteriga oblizhje bo sa te tako strafhno in ferdito, de bošh per njegovim pogledu od velike grose shelel, debi se gore na te poderle in te pred njegovo ferditostjo fkrile. V' grosnim strahu in

trepetu, bres trofhta bres vsiga upanja, v' strafhni shalosti svoje dushe se bosh blishal tisti nefrezhni minuti, kir bosh is Jesusovih ust saflishal fklep svojga vezhniga pogublenja. Kam se bosh takrat obernil, kej bosh pomozh iskal? Per Jesufu, drugej je ni dobit. — Ali si pa upash per Jesufu usmilenje dosezhi? Teshko. Kir zel zhas svojga shivlenja nifi sa Jesufa maral, tudi takrat Jesuf ne bo sa te maral. — Okristjan! jokaj, shaluj rajfhi sdaj zhes svoje grehe, dokler jih s' svojim solсами lahko she pobrishefh, de ne bosh v' smertni uri morebit preposno jokal in shalval, kir ti vse shalvanje nizh ne bo pomagalo.

II.

Smert pravizhniga.

Smert je shtrafenga sa greh, kir
 fino pa v' Adamu vsi gres'hili, torej vsi tu-
 di umreti moremo. Kdo bi se pa shtra-
 fenge ne bal, ali komu je shtrafenga pri-
 jetna? Smert she sama na sebi je vselej
 huda, in vsaka shiva stvar se je boji.
 Sgodbe nam povedo, de sveti brumni
 moshje, kateri so v' veliki svetoosti in v'
 dolgi ojsstri pokori stanovitno shiveli, so
 se trefli in vsi trepetali, kader se je
 smert perblishvala. She S. Pavel velki
 apostel, kir je toliko in vse s' veseljam
 terpel is ljubeshni do Jesufa Kristusa, se
 je bal kader je shlo h' konzu njegovo

shivljenje in je rekel: „Bojim se, kir drugim Evangeli osnanujem, de bi sam pogublen ne bil.“ I. Kor. 9. Vender pravizhnimu brumnimu kristjanu se ni treba smerti prevezh bati, sato kir frezhna je njegova smert. S. Pismo pravi: Draga je pred ozhmi gospoda smertnjegovih svetnikov. Psl. 115, 15. „Blagor jim, kteri v' gospodu umerjo.“ Skriv. ras. 14, 13. Kristijan, kter je vselej brumno in pravizhno shivel, ali pa zhe je kdej pregreshil, se stanovitno ojstro pokoril, kader ga Bog s' smertno boleznijo poklizhe, je perpravljen, in kader mu gospod v' sadni uri s' smertjo poterka, mu veselo odpre, in gre v' frezhno vezhnost. Pravizhen kristijan, kter je zel zhaf svojiga shivljenja sa svelizhanje svoje dushe fkerbel, in se sa nebefatrudil, je pridnimu delavzu enak, kter je zel dan teshko, pa pridno delal, se svezher plazhila veseli. Kader pride ve-

zher njegoviga shivljenja, kader pride smert tudi lahko s' saupanjem rezhe kakor je rekel s. Pavel: „Zhaš moje smerti je bliso, dobro vojskvanje sim vojskval, tek dokonzhal, vero ohranil, in perhranena mi je krona pravize, ktero mi bo gospod dal, ne le meni, temozh vsim kateri njegovi prihod ljubjo.“ II. Timot. 4, 6 — 8.

I. Pravizhen kristjan pomanjšha svoje smertne teshave in odganja prevelik strah pred smertjo s' tem zhe premisli, koga sapusti kader umerje. Pravizhen se lozhi od hudobniga nevarniga sape-liviga sveta, in se vmakne vsim hudim nevarnim skufhnjavam, ktere so ga zel zhaš nadleshvale, in mu veliko persade-vale. On odide vsim nevarnostim, kterim se je le s' boshjo gnado odtegnil, in velikih hudobi se vbranil. Konzhal je svoje teshavno shalofino popot-vanje na svetu, in vidi odperte vrata v

svoje pravo frezhno vezhno stanovanje. Kako vesel je popotnik kader pride is teshavniga popotvanja, is nevarne hude deshele domu! Kako se veseli s' svojim ljudmi, kir je prishel v' pozhitek, ki je veliko hudiga po svojim popotvanji prestal in preterpel. Hvali Boga, de je s'he enkrat v' svojo domazhijo prishel. — Ravno tako se veseli pravizhen kristjan per konzu svojga shivlenja, de je vse posvetne teshave, vse terplenje in britkosti prestal, in de bo skorej v' vezhen pozhitek prishel. Sakaj bi bil v' smerti prevezh shalosten pravizhen kristjan, kir svet shalostno dolino folsasapusti, na katerim je mogel vselej veliko terpeti; kir je bil velikrat v' telesnih in dushnih nevarnostih? Kako vesel je kuppez kader frezhno is dalne deshele s' barko zhes morje pride, kir se spomni kader pogleda nasaj, v' kolikih grosnih smertnih nevarnostih je bil! Is ferza

hvali Boga, de je na suhim bres strahu, in de bo sdaj bres fkerbi dobizhek svoje teshavne in nevarne voshne po vodi vshival. —

Ravn tako pravizhen kristjan, kader pride h' kraju svojga shivlenja, vidi de se je frezhno prepelal zhes morje nevarniga sveta, in de bo sdaj bres vfiga strahu vshival dobizhek svojga truda, in svojga dela na svetu. Pravizhen sapusti na svetu svoje snanze, tovarfhe prijatle, pa kakfshni so ti prijatli? — Golufni sapelivi so, kir so bili prijatli le savoljo lastniga dobizhka. Bili so prijatli le tako dolgo, dokler so od njega kaj dobiti upali, kader je pa nadloga prifhla so ga vfi sapustili. Ali pravizhen kristjan bo dobil po smerti bolfhi in pa resnizhne prijatle. Dobil bo Jesufa, njegovo sveto mater Marijo, dobil bo angele, svetnike in svetnize boshje, s'

kterim bo v' vezhnim veselji sa vselej
fklenen ostal.

To pravizhniga v' smertnih britko-
stih troshta, kir vidi de fkorej bo fre-
zhen vezhen pozhitek dosegel.

II. Pravizhniga kristjana na smertni
posteli ne fkerbi prevezh, zhe premisli
svoje poprejsno shivljenje.

Persadeval si je vselej poshteno in
sveto shiveti. Persadeval si je kar je
bilo mogozhe po dobrih delih, po ker-
shanfskih zhednostih. Kader se je pa
kaj pregresil, je hitro fkerbel s' ref-
nizno pokoro popravil, in per Bogu
odpushtanje svojih grehov sadobit. Kir
mu vest nizh tako slo hudiga ne ozhita,
kar bi ne bil she v' shivljenji popravil;
kir si je vselej zhisto vest imeti persade-
val, bo tudi v' smertni bolesni s' svo-
jo vestjo lahko rajtengo storil in se lah-
ko k' smerti perpravil. Perpravlanje
k' smerti pravizhnimu kristjanu ni pre-

vezh teshavno, sato kir se je she v' shivlenji k' smerti vedno perpravljaj in vselej na smert mislil. — Smert mu ni vezh tako strasna, kir se je she v' shivlenji s' njo isnanil. — Smertne britkosti mu niso tako slo teshke, kir terdno saupa, de dobrotliv Bog mu jih bo pomagat preterpeti, in lahko s' Davidam rezhe: „Moja pravizhna pomozh je per Gospodu, kter dobrim ferzam pomaga.“ Psl. 7, 11. Pravizhen voljno preterpi smertne teshave, in se ves boshji volji isrozhi, kakor Job ki pravi: „Nag sim is materniga telefah prishel, in nag pojdem tje nasaj. Gospod je dal, Gospod je vsel, kakor je Gospodu dopadlo tako se je sgodilo.“ Job. 1, 21. „Kdor se Gospoda boji, mu bo k' poslednim dobro, in ob dnevi svoje smerti bo shegnan.“ Sirah. 1, 13.

Pravizhniga kristjana v' smertni uritudi prihodno shivlenje prevezh ne

fkerbi. Zhe tudi tefhko umerje, in nerad fhe fvet sapufti, kir vidi de je morebiti svoji drushini, ali fvojim blifhnim fhe slo potreben, vender rad fklene svojo voljo s' boshjo voljo, kir terdno upa, de pojde k' fvojmu nebefhkim ozhetu. Kakor otrok ob zhafu nadloge s' saupanjem liti v' narozhje fvojiga ozheta, kir dobro ve de gaozhe ne bo sapuftil, ampak de mu bo gotovo pomagal in ga nefrezhe branil. Ravn tako pravizhen kristijan umerje s' terdnim saupanjem, de ga bo dobrotliv nebefhki ozhe prijasno v' fvoje narozhje fprejel, kir je ufmlen in dober ozhe, kter rad odpufti v' refnizi fpokorjenim in obilno vse dobre dela poplazha. On je tifti ufmlen ozhe, kter vřakimu grefhniku pravi: „Spreoberni fe k' meni, kir fim tvoj svelizhar, vse tvoje hudobije bom posabil, zhe fo redezhe ko fhkerlat, zhe fe fpokorifh jih bom

storil bele kakor sneg. — Ne shelim smerti grešnika, ampak debi se spokoril in vekomej shivel. Tako terdno saupanje v' boshjo milost in v' neskonzhno njegovo usmilenje trofhta pravizhniga v' smertnih britkostih, in mu strah pred vezhnostjo pomanjšha. Zhe je tudi kaj pregrešil, pa si je vedno persadeval, s' grenkim solumi resnizhne pokore boshjo jeso potolashiti, in odpushtanje sadobiti, sato se trofhta, de bo med tistim ki s. pismo od njih pravi: Kteri med jokanjem sejejo, bodo s' veseljam sheli. Psl. 125, 5. Pravizhniga flushabnika Bog nikoli ne bo sapustil. Kdor je Bogu vedno svesto flushil, in kdor se je v' resnizi spreobernil, naj terdno upa v' neskonzhno milost vsigamogozhniga Boga, de bo frezhno umerl. David pravi: „V' boshjo milost upam, in moje serze bo savojlo

ljo boshje pomozhi od veselja poskak-
valo.“ Psl. 12, 6.

III. Smert pravizhniga kristijana ni prevezh strahna sato, kir ima v' sadni uri mogozhne pomozhnike. Zhe je pravizhen kristijan v' smertni uri tudi od vsih ljudi sapusthen, ima v' sadni uri mogozhne pomozhnike, kir ima Jesufa Marijo, svetiga Joshafa in boshje an-gele, kateri ga v' britkofti trofhtajo in mu v' terplenji pomagajo, ga branijo pred hudim fkušnjavam, odganjajo peklenfkgiga sovrafhnika, de ga ne smoti, in ga v' vezhnoft spremijo. Pravizhen kristijan si je vselej persadeval po Jesufovih naukih, in po izgledu Jesufove matere Marije shiveti. Vselej jih je rad zhastil, njim svesto flushil, in se njim vedno perporozhal, sato ga tudi v' smertnih britkoftih ne bodo sapustili, ampak gotovo mu bodo pomagali frezhno svoje shivljenje konzhati.

O koliki trofht sa pravizhniga umerajozhiga, kir svojo dufho nebefhkimu ozhetu srozhi, kakor jo je Jeshuf na kishu isrozhil: „V' tvoje roke srozhim svojo dufho.“ Ne more biti prevezh ftrafhna smert takiga kristjana, kter v' boshji gnadi, v' Jeshufovi prijasnosti v' tovarfhii matere boshje, angelov boshjih prijatlov umerje, kir stopi is shalofne doline hudohniga sveta, v' frezhno zhcs vse frezhno tovarfhijo nebefhkih svolenih. Pravizhen kristjan vsame fabo v' vezhnost vse dobre dela, vse molitve, poste, sdihvanje, terplenje in preganjanje, ktere je fkrivaj v' shivlenju vselej Bogu darval. To ga v' sadni uri trofhta in mu britkofti pomanjsha, kir upa, de fkorej bo obilno plazhilo v' nebefih dofegel. Pravizhen s' veseljam v' smertnih teshavah rezhe: „K' tebi o Gofpod! svoj obras obernem, k' tebi svoje ozhi povsdignem. Sledni

kter tebe zhaſti gotovo ve de bo kronan, ako je v' ſhivlenji ſkufhan, de bo reſhen ako je v' britkoſti, in de bo tvojo miloſt doſezhi ſamogel, ako je pokorjen.“ Tob. 3, 21.

Pravizhen ſe ne uſtraſhi prevezh kader ſeſmertna ura bliſha, ſato ki je bil vedno perpravljjen, in je vedno kakor ſveſt hlapez zhul, de ga ſmert ni neperpravljjeniga ali v' greſhnim ſtanutu prehitela. Perpravljjen je Goſpoda perzhakval, de kader poterka mu ſ' veſeljam hitro odpre. Vedno ſe je ſpomnil, de je Jeſuf ſvelizhanje obľubil tiſtim, kteri bodo vedno perpravljjeni ki je rekel: „Srezhen tiſti hlapez, kteriga Goſpod kader pride perpravljjeniga najde, on ga bo zhes veliko poſtavil. Pravizhen ſe ſmerti prevezh ne uſtraſhi, kir terdno verje, de njegovi ſvelizhar ſhivi. „Vem de moj odreſhenik ſhivi, in de ga bom poſledni dan

vidil.“ Job. 19 . 25. Na njegove besede se terdno sanese, ki je rekel. „Jesim vstajenje in shivljenje, kdor v' mene verje bo shivel, zhe ravno umerje.“ Jan. 11 , 25. On se svesto na Jesufovo obljubo sanese, kter je v' sim pravizhnim po smerti bolshi in pa vezhno shivljenje perpravil, in svojim svestim prijatlam vezhno frezho dati oblubil. Pravizhen zhe ravno je od vsih sapufhen, in s' velikim bolezhinam in s' grosnim teshavami obloshen; zhe nima od nobene strani trofhta ne pomozhi, v'ender s' veselim ferzam prot nebesam k' svojmu nebeshkimu ozhetu sdihne. Bog vesele in trofhta polne besede v' njegovo ferze govori: „Moj sin! nekar ne shaluj ne bom te sapustil. Kakor se ozhe zhes svojiga otroka usmili, tako se bom jest zhes te usmilil. Ob zhasu potrebe v' me klizhi, uflifhal te bom in te otel, in ti me bosh sato hvalil.“ Psl. 49.

OPOMINVANJE.

Vfakter sheli frezhno umreti. Zhe pa hozhemo de bi bila nasha smert frezhna, se moremo sdaj vedno perpravljati, in svoje shivljenje tako ravnati, de nam smert ne bo prevezh strasna. Torej poravnajmo vse napazhno dokler je zhas. Zhe smo grefhili kakor David, delajmo pokoro kakor jo je on delal. Sdihujmo k' Bogu kakor je on sdihval: „Smili se zhes me o Bog po tvoji veliki milosti, in po obilnosti svojiga usmilenja sbrifhi mojo hudobijo.“ Psl. 50.

Kristjan! fi morebit svojimu blishnimu poshtenje dobro ime odvsel, ali ga pohujshal, ali mu kako drugo kri-

vizo storil. Popravi, poravnaj, daj nasaj dokler je zhaſ, de te ſmert ne pre-
hiti, in ti perloſhnoſt ne odvsame po-
pravit kar ſi hudiga ſtoril. Miſli de po
ſmerti ni vezh mogozhe popravljati.
Gorje pa tiſtimu, kter ſe ſanaſha, de
bodo krivizhno blago drugi ſa njim
povrazhvali, in po krivizi dobleno bla-
go naſaj dajali. — Zhe ſi ſvojga bliſh-
niga pohujſhal, in ga v' greh ſapelal,
popravi ſdaj dokler je ſhe zhaſ, in
dokler ti je, in kolikor ti je popraviti mo-
gozhe. Dajaj lepe iſglede, in perſa-
devaj ſi tiſte ktere ſi pohujſhal ſpet na
pravo pot perpeljat. Zhe bres poprave
umerjeſh nemoreſh biti ſvelizhan. Ti-
ſti kteri ſavoljo tebe v' peklu gore bo-
do groſne ſhtrafenge zheſ te klizali,
kir ſi jih s' ſvojim pohujſhanjam v'
vezhno neſfrezho perpravil. Kako ſa-
moreſh tudi upati po ſmerti uſmile-
nje per Bogu doſezhi, kir greh, kteri-

ga si s' pohujšhanjam sašjal, vedno se-
leni, in se od rodu do rodu na tvojo
rajtengo dela. She sdavnej bodo mo-
rebit tvoje kosti v' zherni semlji fogni-
le, in tvoj greh se bo she delal. —

Imašh morebit s' blishnim jeso so-
vrašhtvo, popravi sdaj dokler imašh
zhaf. Podaj blishnimu prijasno roko,
zhe te je tudi slo rashalil. Odpusti po
Jesufovim izgledu, vřim kteri so ti kaj
hudiga storili. Zhe pred umerjesh ne
bošh se mogl spraviti s' svojim sovrashni-
ki, ako bi she tako slo shelel. —

Imašh morebit hudobne pregrešne
navade she dolgo let, de fkrivaje gros-
ne nesnane pregrehe vganjašh; varuj
se, de ne pojdešh s' takim grosnim hu-
dobijam obloshen v' vezhnost, kir smert
sna hitro tvojmu shivlenju konz storit.
Vekomej bošh nefrezhen, zhe hudih
navad pred ne opuřtišh. — Zhe si v' ka-
ki nevarni perloshnosti, ktera te vezh-

krat smoti in v' greh sapela, de se v' stare pregrehe povernefh; popusti perloshnost, beshi pred njo dokler je zhaš, zhe ne bofh v' nevarnosti konz vsel.

Vfako delo preden ga perzhnefh dobro premisli, ali si upafh de te per smerti ne bo teshalo, in ti shaloft delalo. Glej na vfako stopino, in varuj se, de se ne sapletefh v' hudizhove mreshe, ktere nam peklenfski sovrashnik vedno nastavla. Tako fe k' smerti smirej perpravljajmo in kader pride sadna ura, nam ne bo prevezh strafhna, kir flifhali bomo takrat Jesusove besede: „Dober in svest hlapez — pojdi v' veselje svojga gospoda.“ Mat. 25, 21.

 D R U G I D E L.

 O d S o d b e.

I.

P o f e b n a S o d b a.

Prezej po smerti vsaziga zhloveka.

Prezej po smerti telesa more zhlo-
 vekova dusha k' sodbi iti. Naravno mo-
 re stopit pred Jesufa pravizhniga sod-
 nika, in saflishat is njegovih ust sod-
 bo, ktera bo dushi pokasala, kako se
 bo s' njo na unim svetu godilo. „Zhlo-
 vekam je postavleno enkrat umreti,
 potem pa je sodba.“ Heb. 9, 27. Ubo-

gi Lazar in bogatin sta bila prezej po smerti sojena. Lazarovo dušho so angeli v' Abrahamo narozhjenefli, dušha bogatina pa je bila v' pekel sakopana. Luk. 16, 22. Jesus je na krishi defnimu spokorjenimu hudobelniku obljudil, de s'he danf bo s' njim v' paradishu. Luk. 23, 43.

Strašna je stopina, ktero more dušha storiti, kader gre is telesa, kir stopi is tega sveta v' vezhnost. Dušha sapusti vse polvetno, od vsiga zhasniga se lozhi, in gre prav sama v' nesmerjeno neskonzhno deshelo v' vezhnost. S'bo nevsame drujga kakor svoje dobre in hude dela. S' straham in trepetam se k' boshjimu sodniku blisha. Vesel trofht sa dušho kader pride v' vezhnost, zhe ji v' ti nesnani desheli naprot pridejo nebeshki duhovi, boshji prijatli, in jo pred bosnji sedesh spremijo. To ji daje upanje de bo milostlivosod-

bo dosegla. Grosna shalost in strah pa je sa dusho kader pride v' vezhnost, zhe tam nikogra ne najde, de bi jo prijasno sprejel, in jo k' sodniku spremil. V' trepetu in britkosti sagleda dusha od delezh duhove, kateri si ji blihajajo, pa oh kaki strah! hudi duhovi so, kateri jo popadejo in k' sodniku vlezhajo. —

Dusha pride pred sodnika, pa kako se sazhudi, kir sagleda Boga, ne kakor ga je na svetu vidila le skos vero, ampak vidi ga v' zelim boshjim velizhaf-tvu in v' pravizi serditiga zhes gresnik. Strafhan in shalosten je ta pogled sa dusho, ktera s' velikim grehi obloshena pred boshjiga sodnika pride!

Po tem ko je Adam v' raju boshjo sapoved prelomil, ga Bog poklizhe k' odgovoru savoljo nepokorfhine. Adam se fkrije v' gosfavo seleniga germovja na vertu, in se boji pred boshje ob-

lizzhje priti. Bog rezhe: Adam kej si? Adam s' trepetam odgovori: „Bal fim se ti perkasati, kir fim nag, sato fim se fkril.“ I. b. M. Adam se je bal Bogu se perkasati, kir je gresfhil in svojo nedolshnost sgubil. Trepetal je pred ferditim Bogam, kteri fhe smerej mu je bil dobrotliv in usmilen ozhe. Kako bo fhe le trepatala gresfhna dufha pred ojstrim fodnikom Jesusam, kir bo prifhla prednj s' grosnim hudobijam in pregreham obloshena, dobrih del pa vfa prasna. — Sodnik ji bo ukasal na tisto vago se vstopiti, s' ktero se vfaka dufha vaga, de se pokashe ali je nebes ali pekla vredna. Nesapopadlivi strah, shalost in trepet prepade dufho na vagi boshje pravize, zhe vidi de vaga se le bolj k' peklu nagiba savoljo teshe veliki, pregreh, kir ve de sdaj si nemore vezh pomagati, in de sdaj bo savfelej fkle-

fkleneno, ali bo sa vselej frezhna ali pa vekomej nefrezhna.

Kako shalofstna in strafhna bo gresnikam posebna sodba, she is tega vsak lahko sposna, kir she pravizhni bodo teshko obstali, in zhe so le s' kakim malim greham oblosheni fhli is tega sveta, ali pa zhe sayoljo velikih grehov niso sadoosti pokore storili, kir jim je zhasa smanjkalo, ne morejo na ravnost v' boshje kraljestvo iti, ampak se morejo v' vizah tako dolgo zhistiti, de per Bogu storjen dolg popolnoma plazhajo. Kir tedaj she pravizhen per sodbi teshko ostane, kaj bo she le gresnik pozhel, kam se bo djal? Od vsih sapuhen ga ne bo imel gresnik besednika ne pomozhnika. Sam bo stal pred Jesusam pravizhnim sodnikom. Sam se bo mogel odgovarjat. Sam rajtengo dajat. Gresnik bo per sodbi mogel sam zhes se prizhevat. Sodnik mu bo po-

kasal de vse mu je snano, vse odkrito, kar je grešnik zel zhaš svojga shivljenja hudiga storil. Bog govori grešniku: „Jes te zhem shtrafati, in te s' tvojo vestjo preprizhati.“ Psl. 49. Grosno teshavna bo rajtenga, ki jo bo mogl grešnik per sodbi dati. Sodnik bo terjäl od njega odgovor ne le samo od tega kar je hudiga storil, ampak tudi od vsiga kar je dobriga samudil. Kar je grešnik hudiga shelel mislil ali storil, vse je sodniku snano. — Nobena rezh mu ni skrita, dobro on ve sa vsako stopino, sa vsak pogled, sa vsako narmanjšhi hudo misel grešnika. Sa vse to pa bo ojštro rajtengo terjäl. Per sodbi ne bo noben sgovor nizh velal, kir Jesus bo grešnika tako preprizhal, de bo zhlovek sam poterdil, in sodbo svojga vezhniga pogublenja podpisal kir bo sposnal, de Bog je v' svojih sodbah pravizhen. Ko bi se hotel greš-

nik per sodbi kaj sgovarjat, mu bo fodnik rekel, kar je nekđaj judam rekel: „Ako bi jest ne bil na svet prifhel in njim govoril, bi greha ne imeli; kir sim pa prifhel in sam uzhil, ne bo do ime-li sgovora.“ Jan. 15. Kakor per sodbi ne bo velal noben sgovor, ravn tako tudi ne bo nobena profhnja nizh pomagala, kir minil bo takrat zhaš mi-loſti, in naſtopil bo zhaš oſtre pravize. Naj ſe oberne greſhnik v' tiſti britki uri kamor hoze, niker ne bo pomozh dobil, zhe nima toliko dobrih del, de-bi njegove grehe odvagale. Zhe ſe oberne h' Angelam, k' ſvetnikam, ali k' materi boſhji, nobeden ne bo hotel njegovi beſednik biti. Nobeden ne bo kar beſede per fodniku sanj govoril. Vſi mu bo do odgovorili. Niſi v' ſhiv-lenji ſa naſhe opominvanje in lepe is-glede maral. Si ſhivel po ſvoji termi, tudi mi ſdaj tebi nemoremo pomagat,

in sa te kaj profit. Na boshjo milost se gresnik per sodbitudi ne bo mogel sanafhat, sato kir bo she vse preposno. Gresnik je dolgo zhafa boshjo milost sametaval, in bres vse fkerbi greh delal. Takrat kir mu je Bog dosti shlahtniga zhafa dal, sa nebefa, sa svelizhanje fkerbeti, je le sa zhasno fkerbel in sa pekel delal. Samudil je zhas usmilenja, prifhel je zhas ojstre pravize. Sato mu tudi pravizhen sodnik takrat vezh ne more persanesii. Vezh mu ne more milosti in usmilenja skasat, kir Bog ne bo besede nasajjemal, ki jo je isgovoril. On je pa perfegel, de takrat ne bo nobenimu milosti skasal, kir bo she preposno. Satega voljo govori Gospod Bog: „Kakor resnizhno shivim, bom perfego ktero je gresnik sanizheval, in saveso ktero je prelomil, njemu na glavo vergel.“ Ezech. 17, 19. Kir ste moj svet savergli, in moje svar-

jenje v' nemar pustili se bom k' vafhim pogublenji smejal, in vaf oframotil.“
Pripov. 1.

Huda in strafhna je stopina grefhnika, ktero more prezej po smerti storiti. Iti more k' sodbi pred boshjiga vsegavedeozhiga, pa ojstriga in ferditiga sodnika, kir se ne bo dal nizh preprofit, in kir noben sgovor ne bo nizh velal. Kako grenko in teshko bo tedaj grefhniku per sodbi, kir je zel zhal svojga shivlenja le sa telo, sa zhasno posvetno premoshenje fkerbel, sa dufho, sa nebefa pa ni zelo nizh storil. —

Misli kristjan! ko bi tebi zesar svojo hzher isrozhil, in ti jo srediti in poduzhiti dal. Sraven pa bi ti dal tudi revniga hlapza, debi tudi ti sa nj fkerbel in ga poshteno preshivel. Zesar bi ti rekel: Imaj fkerb sa-oba. Tode sa moja hzher morefh posebno fkerbeti, jo lepo srediti, morefh lepo

s' njo ravnati, jo pred nefrezho var-
 vat, ino zhes nekaj zhafa, kader ti bo
 ukasano mi bofh oba nasaj perpelal.
 Ako bi pa ti kristjan! kmalo po temu
 ko si prejel srediti zesarjovo hzher, in
 eniga njegovih narflabejih hlapzov, ze-
 sarjovo povelje posabil in popolnoma
 v' nemar spustil. Bi ne porajtal veliko
 na zesarfko hzher, bi jo stradal, de v'
 obleki in v' vseh drugih rezheh bi mog-
 la veliko pomankanje terpeti. Sraven
 bi pa fhe s' njo gerdo delal, bi jo fu-
 val in pretepaval, in bres usmilenja bi
 ji hudiga storil, kolikor bi mogel. Hlap-
 za bi pa prav svesto redil ino pafel. Bi
 ga lepo oblazhil, vedno sanj fkerbel
 in ga varval, tako de se mu na obrasu
 lepa reja kashe. Zhes nekaj let pride
 zhaf, de te zesar poklizhe, in ti sa-
 pove mu njegovo hzher, in tudi hlapza
 nasaj perpelat. Kako ti bo per terzu,
 kir bofh mogel stopit pred oblizhje

narvezhiga poglavarja tvoje deshele, kir bofh vidil de zesarjova hzhi je vfa revna, vmasana ftergana, isftradana in nizh poduzhena! —

Hlapez pa bi bil prav rejen lepo oblezhen in oblikan. Kaj bi zesar s' ta-bo ftoril fam lahko uganefh. Gotovo bi te slo fhtrafal in bi ti rekel: Ti hudoben nehvaleshen zhlovek! Glej veliko plazhilo fim ti obljudil, kader fim ti svojo hzher srediti dal, zhe jo bofh lepo redil, prav sa njo fkerbel in jo fkerbno uzhil. Daj odgovor! Sakaj fi jo tako sapustil? Sakaj fi tako neufmileno s' njo delal, de jo nifi nizh ofkerbel nizh poduzhil. Glej kako je revna in nevedna. Sa hlapza pa ki mi je malo na njemu leshezhe, fi toliko fkerb imel, fi ga fkerbno redil in pafel. Vreden fi torej velike fhtrafenge, sato te obfodim — v' jezho do fmerti. —

Kristjan glej! Gospod vfih gospo-

dov, kralj vseh kraljev sam Bog ti je srozhil svojo hzher, to je, dal ti je neumerjuzho dufho, ktera je po njegovi podobi uftvarjena. Sapovedal ti je, de jo morefh pred vfm greham fkerbno varvat, jo s' dobrim deli ofkerbeti in olepfhati, jo s' bashjo befedo in s' fvetim sakramenti rediti, in varvati, de fe ne pomashe, ali pa ne rafterga tisto lepo belo oblazhilo nedolshnosti in gna-de boshje, s' kterim jo je Bog per fvetim kerstu oblekel. Isrozhil pa ti je Bog telo, kter je le hlapez neumerjuzhe dufhe. Pa glej! kako v' nemar fi puftil fkerbeti sa dufho, ki je boshja hzhi. Le pomifli kako revna je, kir savoljo tvoje lenobe in sanikernosti ftrada, in v' vseh boshjih rezheh pomankanje terpi, sato kir ti le sa truplo fkerbifh, mu ftreshesh, in ga vedno fkerbno redifh. Dufho pa v' veliki revfhini puftifh. — Le pomifli sdaj, kako bosh ob-

stal, kader bošh k' sodbi poklizan? Kader ti bo smert poterkala, in ti rek-la, de morešh gospodu nebes in semlje dušho njegovo hzher dati in mu jo na-saj isrozhit, ktero si od njega prejel? Kako se bošh sgovarjal? Trepetal in trefel se bošh, in kar besedize ne bošh mogl odgevoriti. Kaj samorešh per ta-ki sodbi, per taki rajtengi upati? Go-spod Jesus Kristus našh prihoden sod-nik ti bo' rekel: Ti nesvest hudoben blapez, vreden si velike šhtrafenge. Obsodim te sato, ne sa nekaj zhasa, ampak sa vselej na vezhno v' peklenfki bresen.

Kir tedaj per sodbi ne bo velal no-ben sgovor, ne bo pomagala nobena profhnja, zhe s' grehi oblosheni k' sod-bi pridemo, torej se moremo s' vso fkerbjo greha varvati, in sa storjene pregrehe pridno pokoro delat, de ne bomo vekomej saversheni. Tudi ne

bo milostliva sodba sa nas, zhe ne bo-
mo obilno dobrih del k' sodbi sabo per-
nesli. Dobre dela nas bodo v' vezh-
nost spremile, ino nam frezhno milost-
livo sodbo dosezhi pomagale.

Spomnimo se na tistiga mosha, kte-
ri je bres sferbi shivel, in se nizh hu-
diga ni bal; kar per kralju toshen je
bil na enkrat k' odgovori poklizan. Imel
je pa tisti mosh tri posebne prijatle.
Eniga is med njih je zhes vse ljubil,
in zelo svoje saupanje v' njega stavil.
Tudi una dva prijatla je ljubil, vender
eniga' manj ko drujga. Preden mosh
stopi pred kralja, gre k' svojmu nar-
ljubshimu prijatlu, in mu rezhe: Lju-
bi prijatel: „Jes sim per kralju slo sa-
toshen, in sim poklizan se iti odgovar-
jati. Prosim te, pojdi s' mano, spre-
mi me pred kralja, de bosh kaj same
govoril, ali profil, ali kakor si bodi mi
kaj pomagal. Nevem kaj misli kralj s'

mano storiti. — Prijatelj hitro odgovori: Nemorem s' tabo iti, nimam zhasa, morem po drugih opravilah iti. Sam pojdi, odgovarjaj se kakor vefhin snafh. Mosh na to shalofni in vef pobit gre sdaj h' drugmu prijatlu, kteriga ni tako slo ljubil kakor perviga, in ga ravn tako profi.

Ta se hitro napravi, in s' njim gre. Kader pa do vrat kraljeve hishe pride-ta, prijatelj od njega sbeshi in ga je samiga popustil. Mosh na to she bolj shalofen se boji pred kraljovo oblizhje stopiti, in se verne she tretjiga prijatla profit. Ravno tako mu vse pove, kakor je pervimu povedal, kako se mu godi. Tudi mu pove kako sta una dva prijatla s' njim naredila. Profi debi ga pred kraija spremil, in mu pomagal se odgovorit. Ta, kir je pravi resnizhen prijatelj bil, gre prezej s' njim h' kralju, tam sanj govori ga isgovarja, in

tako ferditiga kralja potolashi, de mosha proftiga spusti in mu svojo prijasnost pokashe. Kter is med tih treh prijatlov je bil pravi resnizhen prijatel, vsaki lahko ugane. —

Pervi prijatel, kteriga zhlovek na svetu ljubi, ga narbolj obrajta, se nanj sanasha, in svoje ferze nanj nave-suje, je dnar. Kader kralj nebes in semlje zhloveka h' rajtengi poklizha, ga dnar bersh sapusti, pride drugim v' roke in zhloveku nizh ne pomaga. Drugi prijatel so snanzi tovarfni ino shlahta. Oni zhloveka kader umerje tudi do groba spremijo, potem se vernejo in ga samiga puste.

Tretji prijatel so dobre dela. One so pravi resnizhen prijatel, kir spremijo zhloveka kader umerje pred sedesh boshje pravize, mu pomagajo boshjo prijasnost in milostlivo fodbo dosezhi.

Persadevajmo si kolikor narvezh je
 mogozhe po dobrih delih, de milost-
 livo sodbo in vezhno svelizhanje dose-
 shemo. Storimo kakor nas f. pismo
 opominja: „Do smeri ne jenjai v' do-
 brim raſti, sakaj boshje plazhilo veko-
 me oſtane.“ Sir. 18, 22.

 II.

Velika ali posledna Sodba.

S o d n i d a n.

Deſi ravno duſha vſaziga zhloveka prezej kader ſe iſ teleſa lozhi, na ravnost k' ſodbi gre, kir prejme od pravizhniga ſodnika plazhilo ſa dobre, ſhtrafenga pa ſa hude dela, bo vender priſhel dan, de homo vſi vkup na enkrat in ozhitno ſojeni. To bo poſleden ali ſoden dan. Jeſuf bo ukasal takrat angelam ſpraviti v' kup vſe narode od vſih krajov ſveta. Glaſ boſhji-ga ſina bodo ſaſliſhali vſi kteri ſo v' grobeh, vſtali bodo in k' ſodbi pojdejo. Angeli jih bodo vkupsbrali in jih

pred sodnika Jesufa postavili, kter bo s' veliko oblastjo in velizhastvam v' oblakih neba prishel, in naf bo ozhitno fodil. Bog bo na konz sveta vse ljudi sato she enkrat fodil, de bo zel svet sposnal in vsakter posebej ozhitno vidil, de Bog je pravizhen v' svojih sodbah, de vsakimu po vrednim saflushenji plazha.

Tisti posledni ali sodni dan se bo boshja praviza, modrost in previdnost pred vsem ljudem ozhitno pokasala, kir bo vsak po svojim saflushenji, plazhilo ali fhtrafengo prejel. Sato bo Jesus takrat v' prizho zeliga sveta pravizhne s' dusho in s' telefam sabo v' nebefa vsel, hudobne bo s' dusho in s' telefam v' peklenfki bresen pahnil. —

Huda in strafhna je sa greshnike posebna sodba, vender she hujshi in veliko strafhnejshi bo sa greshnike posledna ali velika sodba. Kader bo prish-

la tista grosovitna strašna ura, de se bo svet h' konzu blishal, kterga bo ravni tisti Bog, kter je vse is nizh ustvaril, spet v' nizh spremenil, bo na boshje povelje angelsazhetik sodbe osnanil, in bo s' velikim glasam upil: „Bojite se Gospoda in dajte mu zhašt, sakaj ura njegove sodbe je prishla, in molite ga kter je nebo in semljo ustvaril.“ Skriv. ras. 14, 7. Glas angelove trobente bo sabuzhal, kteri se bo odeniga kraja sveta do drujga raslegal in mertvim rekel: „Vstanite — mertvi in pridite k' sodbi.“ Na ta glas bojo vsi mertvi vstali, od Adama perviga ozheta, noter do sadniga zhloveka na semlji. Vse se bo oshivelo. Semlja bo dala nasaj ljudi, ki jih je do takrat v' sebi fkrile imela. Morje jih bo verglo na suho, kar jih je posherlo. Dufhe se bodo spet s' telesf fklenile.

Vsi bomo vidili v' oblakih sinu bosh-

jiga, vsiga zhaftitliviga v' nefkonzhni svetlobi, in okoli njega bres fhtečila angelov boshjih flushabnikov. Njegovo oblizhje se bo svetilo bolj ko solnze, kakor plemen bodo miglale njegove ozhi, is njegovih ust pojde na obe plati nabrushten mezh njegove ojsre pravizze. Skr. ras. 1. Njegove besede bodo kakor grom, vse bo pred njim trepetalo.

Kader bo she bliso dan Jesufoviga prihoda, bo semljo ogenj posherl, in vse se bo rastajalo: „Elementi se bodo od vrozhine stajali, semlja pa in dela, ktere so v' nji bodo sgorele.“ II. Petr. 3. „Samo ljudje bodo ostali, in fahnili od strahu in zhakanja kar bo zhes ves svet prifhlo.“ Luk. 21. „Kader bo prifhel fin zhloveka v' svoji svetlosti, in vsi angeli s' njim takrat bo sedel na sedeshu svojiga velizhastva, in vsi ljudje bodo pred njim sbrani.“ Mat. 25.

O kako grosno nerad, s' nesapopadlivim strahom, in s' neisrezhenim trepetom pojde gresnik h' tej ozhitni sodbi, kir bo sam sebi rekel: Prisihel je zhas de sim od smerti vstal in perzhel drugo shivljenje, ktero bo same vekomej hujshi in strashnejshi kakor vsaka smert. Vezhno bom shivel, pa le sato de bom vezhno terpeti mogel. Moja dusha se je spet s' telesom fklenila, pa le sato de bota oba v' kup v' peklenfkim ognju vekomej gorela. Oh nesrezha zhes vse nesrezhe! — Stopit morem sdaj, obloshen s' strashnim pregrehami in gerdim hudobijami v' prizho vsih ljudi pred sodnika, de bo urshoh mojga preklestva zel svet vidil. Pokasati se morem sdaj, v' prizho vsih ljudi pred Jesusom nebesfkim sodnikom, ravno pred tistim, kteriga sim v' shivljenji sanizhval, ga s' hudobijami in pregrehami na novo martral in krishal.

Stopit morem ravn pred tistiga fodnika, kteriga besede, opominvanja in povelja sim sametaval, in njegove nauke sa nizheval, dokler sim na svetu bil. Al sdaj ah sdaj kako bom prestal, kir fhe pravizhni se trefejo! Rajfhi bi fhe sdaj v' peklenfskim bresnu oftal, kakor pa k' fodbi fhel.

Preden se bo fodba sazhela, bodo angeli na boshje povelje lozhili gresnike, hudodelnike od pravizhnih, kakor pastir ovze od koslov lozhi. Ovze, to je pravizhne bodo postavili na desnizo, kosle pa, to je hudobne bodo postavili na levizo. Takrat bodo pravizhni, ktere je svet velikrat sanizhval in sa norza imel, s' veliko zhaftjo na desno stran postavljeni. Hudobni krivizhni bodo koslam enaki na levo stran pahnjeni, kir bojo s'voje nefrezhne fodbe perzhakvali. She to lozhenje bo gresnikam grosno strafhno in bitko per

fodbi, kir bodo pogublenim vekomej
 prekletim peršhteti. Navsih udih bodo
 pred Jesufovim prihodam trepetali, in
 she tisti zhaš rajšhi v' peklenškemu
 ognju goreli, kakor se pred ferditim
 Jesufovim oblizhjam pokasali. — Oh!
 kako bo hudobne peklo, koliko shalošt
 bodo obzhutili, kir bodo nasproti vi-
 dili štati na desni strani take, ki so jih
 na svetu sa neumne, perprostie šhteli,
 jih sanizhvali in preganjali. — „Takrat
 bodo pravizhni s' veliko serzhnostjo so-
 per te štali, kteri so jih štifkali in njih
 dela odvseli. Kader bodo hudobni to
 vidili, bodo od grosniga strahu vsi pre-
 padeni, in se bodo sazhudili, kako so
 uni tako naglo in zhes vse upanje sveli-
 zhanje dosegli. Tukaj bodo sami per
 sebi rekli, kir se bodo kfali in od du-
 ha britkošti sdihovali: To so tisti, kte-
 rim smo se mi nekđaj posmehvali, in
 jih v' sašramljiv pogovor imeli. Mi

neumni smo njih shivljenje sa nespamet imeli in njih konz sa nezhaft. Poglej kako so sdaj perfhiteti med boshje otroke in njih odlozhik je med svetniki.

Pravizhni pa bodo vekomej shivel, in per Gospodu je njih plazhilo, in narvikshi sa nje fkerbi, sato bodo prejeli zhaftitlivo kraljestvo in lepo krono is gospodove roke: sakaj on jih bo s' svojo defnizo pokrtil, in s' svojo svetoro ko branil." Bukve modr. 5, 1 — 17.

Po tem ko bodo vsi ljudje tako razlozheni, de bodo pravizhni na defni, hudobni pa na levi strani fodnika ftali, fe bo sodba perzhela. Odperle fe bodo bukve svetiga Evangelija, po kterih bomo vsi sojeni. — Odperle fe bodo tiste bukve v' kterih je zelo nafhe sadershanje sapifano. Vse nafhe dobre pa tudi hude dela so na tanjko sapifane. Narmanjshi rezh kar je zhlovek ftoril ni posablona. Takrat fe bo vse ozhitno

vidilo, vse se bo pokasalo, kar je bilo fkritiga od sazhetka sveta do tiste ure. V' tistih bukvah bo vsakter lahko bral svoje in vsih drugih ljudi shivljenje. Takrat se bo mogel vsakter pokasati ravn takiga, kakorfhni je od Boga sposnan. Takrat bodo hudobni krivizhniki od vsih hudobi preprizhani, ktere so v' shivljenji fkerbno tajili, jih fkrivali in se pravizhne poshtene delali. Pokasala se bo nedolshnost, in odkrila se bo kriviza v' prizho zeliga sveta. S' Janes ki je v' duhu fodbo vidil pravi: „Vidil fim velik beli fedesh, in fedeti na njemu eniga, ki pred njegovim oblizhjam semlja in nebo beshi.—Vidil fim mertve velike in majhne stati pred fedesham, in bukve so se odperle, in druge bukve, ki so bukve shivljenja so bile odperte, in mertvi so bili po tem sojeni, kar je bilo v' bukvah sapisaniga po njih delih.“ Skr. rasod. 20.

Grosni strah in strašna framota bo prehajala grešnike per posledni sodbi, kir njih hudobije se bodo vſim ljudem osnanile, in njih krivize zelimu ſvetu ozhitno pokasale. She nekda je Bog hudobnim tako shugal: „Glej! jes pridem nad te, in bom pred tvojim obrasam odkril kar je ſkritiga, in bom pokasal ljudſtvam tvojo nagoto, in kraljeſtvam tvojo framoto. Na te bom vergel gnuſobo, ſaframotil te bom in te poſtavit ſa izgled.“ Nahum. 3. —

Kakor ſolnzhni sharki kader ſkos okno poſijajo, po hiſhi tako raſſvitlijo, de ſe vſaka narmanjſhi rezh vidi, ravn tako bo oko pravizhniga ſodnika Jeſufa prederlo zhloveſhko ſerze, in ga tako raſſvetlilo, de ſe bodo narmanjſhi nar ſkrivnejſhi dobre in hude dela vidile, in vſim ljudem ozhitno pokasale. Jeſuf bo per posledni ſodbi odgernil ſagrinjalo hinavſhine in vſe zhlo-

veshke golfije, tako de bomo vsi eden
drujga pregrehe v' pravi gnusobi vi-
dili. —

Hudobni krivizhni kristjan! „Premis-
li pravi s. Avgusthin, de pred neskon-
znim shtevilam ljudi se bodo odkrile
vse tvoje pregrehe, in v' prizho toliko
nebeshkkih angelov, se bodo ozhitno
pokasale vse tvoje hudobije, ne samo
kar si jih v' djanji, ampak tudi kar si
jih s' mislam in sheljam storil. Takrat
bofh imel toliko toshnikov, kolikor
jih je bilo na svetu, kateri so ti lepe is-
glede pravizhniga shivlenja kasali, v'
prizho vsih bofh oframoten.“ S. Aug.

Kristjan! sdaj se framujesh svojih
grehov spovedniku odkriti, in se jih
spovedati, kir spovednik je zhlovek ka-
kor ti, in jih tudi nikomer ne sme po-
vedati, pa se vender kakiga gerdiga gre-
ha tako grosno teshko in nerad spo-
vesh,

veſh, de ſe k' temu dolgo perprav-
 ljaſh. Pomisli, kako ſe boſh pa mogel
 framvati per poſledni ſodbi, kir boſh
 mogel pokasati, ne pred enim zhlove-
 kam ampak pred vſim ljudmi zeliga
 ſveta, pred vſim angelami, pred Jesu-
 ſam ojſtrim ſodnikom, karkoli ſi kdaj
 hudiga ſtoril. Pokasati boſh mogel ta-
 krat vſe ſvoje hudobije, ktere ſi miſlil
 de ſhe sdavnej ſo poſablene, in de
 niſo nikomer snane. Karkoli ſi kdaj
 kaj hudiga miſlil, ſhelel, govoril ali
 ſtoril v' ſkrivnih tamnih krajih, vſe bo
 ozhitno per ſodbi, vſe bo osnaneno.
 „Miſli kristjan, ko bi ti imel kaki slo-
 velik oſtudni greh, ſa kteriga bi ſhiv
 zhlovek ne vedel, pa bi bilo na boshje
 perpuſhenje v' zerkvi takrat kader je
 narvezh ljudi vkupsbranih, ozhitno os-
 naneno, in vſim povedano kaj ſi ſtoril,
 in takrat kader bi tudi ti sraven bil.
 — Kako ſlo bi ſe framval kaj ne? Raj-

fhi bi se tiſti zhaſ v' ſemljo vderl, kakor toliko priſh ſvoje hudobije imel. Kako nam bo ſhe le takrat, kader bodo per poſledni ſodbi v' priſho zeliga ſveta, ſnanim in neſnanim gledovzam na ſhe pregrehe odkrite in pokasane."

S. Krisost. hom. 5. in ep. ad Rom.

Pravizhen ſodnik Jeſuf Kriftus bo ſ' ſvojim vſigavideozhim ozhofam pregledal vſaziga, in ga bo prepriſhal, de je pekla ali pa nebeſ vreden. O kriſtjan! kako groſno ſe boſh takrat uſtraſhil, kir vidil boſh, de per ſodbi bo rajtenga vſa drugazh, kakor jo ſdaj ſam delaſh. Pokaſal ti bo Jeſuf bres ſhtevila hudobnih neſpodobnih miſel in ſhelja, ki jih niſi nikoli ſa greh ſhtel. Vidil boſh veliko gerdih pohujſhlihivih beſedi, ki jih niſi porajtal, pa takrat boſh ſpoſnal koliko hudiga ſo ſtorile, koliko nedolſhnih ſapeljale, in v' kolikih ferzih ſo tvoje neſpametne

besede vsadile korenine gerdih in velikih pregreh. Vsi, ktere si pohujšhal te bodo, per sodbi toshili, zhes te prizhali in sa te shtrafenge klizali. Vidil bosh, koliko lepiga shlahtniga zhafa si v' lenobi in v' sanikernosti sapravit! Koliko boshjih gnad si savergel? — Koliko lepih naukov si v' nemar pustil. Od vsiga tega bosh mogel ojster odgovor in tefhko rajtengo dajati. Vidil bosh pa tudi vse svoje dobre dela kar si jih storil, in ustrafhil se bosh, kir bosh sagledal de so prasne, bres vse zene, bres vse vrednosti pred Bogam, sato ki jih nifi storil is praviga namena, savoljo Boga, ampak storil si jih le savoljo hvale, ali savoljo zhastí, ali pa savoljo zhafniga dobizhka. Vse karkoli si dobriga storil le is drugih misli, kar nifi sgol is ljubeshni do Boga storil, bo savershenó. Tako le bosh prassen, bres vsih dobrih del stal pred sodnikam, in

nefrezhniga obsojenja zhakal. She pravizhni poterpeshlivi Job se je ves tresel, kader je prihodno sodbo premisljeval, in je rekel: „Kaj bo s' mano, kader me bo prishel Bog sodit, in kaj mu bom odgovoril, kader me bo sazhel isprafhevat. — Jest sim v' fkerbi savoljo vsih svojih del, kir vem de (o Bog) nobenimu greha ne pregledafh.“ Job. 9. Kir se je tedaj Job pred sodbo bal, kterimu f. pismo prizhvanje da, de je bil pravizhen, koliko se je bati fhe le nam tiste strafhne posledne sodbe, kir moremo s' Davidam sposnati; de vsa zhloveshka svetost bo takrat sginila, kakor sagine senza pred solnzam: „Kir se tukaj pravizhniga fltejem, bom morebit tam sa krivizhniga sposnan.“ Psl. 74. „Gorje per sodbi tudi brumnim pravizhnim, zhe bosh ti o Gospod! s' njim bres usmilenja ravnal.“ S. Aug. Gotovo je strafhno v' roke shiviga Boga

paſti. „Ako bo pravizhni komej sveli-
zhan, kej ſe bo hudobneſh in greſh-
nik pokasal.“ I. Petr. 4, 18.

Sato bodo greſhniki per poſledni
ſodbi, v' groſnim ſtrahu in trepetu pred
Jesufam ſtraſhnim ſodnikom ſtali, kte-
riga ſe ne bodo upali v' obras pog-
ledat. —

Vidili bodo de njih ſodba je neſ-
reznha, s' duſho in s' teleſam bodo
mogli v' vezhne martre iti, sato bodo
groſni glaſ ſagnali in ſtraſhno krizha-
li. Hribe in nar vezhi gore bodo pro-
fili in klizali, debi ſe nanje poderle jih
pokrile, in ſerditimu Jeſuſovimu pog-
ledu vmaknile. Radi bi ſe kam ſkrili
pa ne bo njim mogozhe. Rajſhi bi
tiſti zhaſ oſtali v' narhujſhih peklenſkih
martrah, kakor bi ſhli k' ſodbi pra-
vizhniga Boga, pa ne bo mogozhe. —
Mogli ſe bodo pokasati pred Jeſufam
ſerditim ſodnikom, kteri bo vſe njih

skrivne hudobi je vsem ljudem osnanil. „Nizh ni skritiga kar bi se ne rasodelo, ali hudiga, kar bi se ne svedilo.“ Mat. 10, 26. Tako bodo hudobni gresniki spoznali in ozhitno prizhevanje dati mogli, de pravizhne so Gospodove sodbe.

Po tem kader bo vsakter posledni dan saflis hal svojo sodbo, in spoznal kaj je vreden, bo vsak sam poterdil, de po vsi pravizi je obsojen, de vreden je tega kar mu je persojeniga. Takrat se bo Jezus na sodnim stolu ves prijasen k' pravizhnim na desni strani obernal in njim porezhe: „Pridite vi isvoljeni mojga ozheta, in posedite kraljestvo, ktero je vam perpravljeno od sazhetka sveta.“ Mat. 25.

Kdo si je v' stan misliti trosht veselje in sladkost, kteriga bodo obzhutili svoleni na desni strani boshjiga sodnika, kir s' tem frezhnim besedam

njim bo svelizhanje dal. S' Jesufam pojdejo v' frezhno shivljenje. —

Potem se bo obernal na levo stran, in bo s' gromezhim glasam hudobnim savershenim rekel: „Poberite se od mene vi prekleti v' vezhni ognj, kateri je hudizhu in njegovim angelam perpravljjen.“ Mat. 25. O strashne grosno shalofne besede, katerih flifhat nas Bog varuj. Bres trofhta bres pomozhi, bres upanja bres ufmilenja, se bo sazhela sa njih vezhna nefrezha, peklenfko terplenje. „Sato bodo takrat jokali vfi rodovi na semlji.“ Mat. 24.

Jokali bodo takrat ajdji neverniki, ki se njim je krish nauk Jesufa Kristusa neumnost sdelo, kir so imeli perloshnost resnizo sposnati pa je niso hotli. Jokali bodo takrat terdovratni judji, kir so bili tako flepi, de so Jesufa narvezh dobrotnika savergli, in ga neufmilenno na krishu umorili, in tako ne-

befa sa vselej sgubili. Narhujfhi pa bodo jokali katoljfhki kristjani, kateri so Jesusa sposnali in njegove dobrote ushivali. Bili so v' kerfhanfki veri srejeni in poduzheni, imeli so svete sakramente, dobro so posnali pot prot nebesam, in vender so shivali hujfhi, nespodobnejfhi kakor ajdji in judji, sato jih tudi hujfhi fhtrafenga zhaka. Grosno bodo jokali kristjani takrat, kader njim bo Jesus pokasal krish, martre terplenje, ki jih je sa nje prestal in preterpel. Pokasal njim bo Jesus fvoje rane, in sveto refhno kri, ktero je do sadne kaplize na krishu prelil k' njih odrefhhenji, pa vse to so sanizhevali, in le rajfhi po naukih fpazheniga sveta, kakor po Jesusovih naukih shivali. „Kir so grefhniki prejeto refnizo radovoljno sanizhevali, bo ftrafhna fodbain ognjeno mofhtovanje zhes nje prifhlo.“ Hebr. 10, 26. Sato njim bo fodnik per fodbi re-

kel: Poberite se od mene vi prekleti, v' vezhni ognj pojdite sdaj. Vezh ni sa vas usmilenja vezh milosti. V' shivlenji sim vam usmilenje ponujal, pa niste sanj marali, ste ga sanizhevali, sdaj jest sa vas vekomej ne bom maral, in vas bom savfelej sanizheval. Vezhna praviza me fili, de vas morem pogubiti. Ezech. 7, 8—9. Vezh nisim sdaj vash Ozhe, jim porezhe Jesus, kakor sim unih svestih prijatlov na [desni] strani, ampak vash ozhe bo od sdaj navekomej peklenfski hudizh. Vezh nisim vash svelizhar in odrefhenik, ampak, kakor odprem sdaj svolenim vrata v' nebefa, kamor jih v' vezhno veselje sabo peljem, tako se odpre pod vam sdaj isbelen pekel, v' kteriga strashen bresen se boste na vekomej uderli. —

Takrat oh takrat bo tisto strashno lozhenje, kar bo shalost pogubljenih na levi strani slo povikfhalo, kir bodo

na desni strani med isvolenim vidili prijatelje, snanze tovaršhe, kateri so bili ravni v' takim stanu, in ravn v' takih perloshnostih, pa so na desno stran med isvolene prishli, in sdaj se bodo sa vselej lozhili. Oh shalostna lozhituv! Sin se bo lozhil od ozheta, ozhe od sina, eden pojde v' nebeshko kraljestvo, drugi v' peklenfki bresen. Mati pojde od hzhere, hzhi od matere; ena v' nebefa druga v' vezhni ogenj. Brat pojde od sestree, sestra od brata. Prijatelj od prijatla. Shli bodo eden od drugja pa sa vselej, lozhili se bodo pa se nikoli vezh ne bodo vidili. Bres mire bo obupanje pogublenih, kir bodo vidili svoje tovaršhe, kako veselijo pojdejo s' Jesufam v' tovarshii vseh isvolenih v' vezhno veselje; oni pa se bodo uderli v' vezhni ogenj, v' tovarshii peklenfkih duhov in vseh savershenih pogubljenih.

Strašno bodo pogubljeni takrat ri-

juli in s' grosnim preklinvanjam upili in tulili: Prekleta ura, v' kateri sim rojen bil, bodo rekli. Prekleta minuta kir se je reklo, de je zhlovek spozhet. Prekleta truplo, ktero je le poshelelo kar je zhes boshje sapovedi bilo. Prekleta dusha kir ni hotla prav refnize sposnati, in bolj telefni fkušnjav premagvati. V' takim grosnim strasnim preklinvanji in sdajanji se bodo gresniki v' peklenfki bresen pogresnili, is kteriga nikdar ne bo odrefhenja. Pravizhne pa bo Jesus fabo v' nebefa vsel, in njim vezhno veselje sa plazhilo dal.

De bi naf ne sadela tista strasna nefrezha, per posledni sodbi na levo stran postavleni, in potem sa vselej pogubljeni biti, se moremo sdaj v' shivlenji vedno perpravljati, de bomo mogli per sodbi odgovor dati. Vezhkrat moremo strasni sodni dan premishljevati, posebno ob zhafu fkušnjave

si spomniti, kaki strah, shaloft in ve-
 lika framota naf bo obfhla per sodbi,
 zhe tudi fkrivaj v' greh pervolimo,
 kir per sodbi bo vse odkrito in osnan-
 jeno. Delajmo vezhkrat sami f' sabo
 rajtengo, in fhtrafujmo sami sebe s'
 ojstro pokoro savoljo storjenih grehov.
 Hitimo popraviti kar Jesufa shali, de
 per njem milost dofeshemo. Tako bo-
 mo odfhli vezhni fhtrafengi, kir bomo
 milostlivo sodbo imeli. Sodni dan nam
 po tem ne bo shaloften in ftrafhan,
 ampak bo dan vefelja in zhasti, kir
 bomo svoljenim perfhteti, in v' ne-
 befshko kraljestvo vseti.

TRETJI DEL.

Od Pekla.

Verfka refniza je, de Bog bo pravizhne v' vezhno vefelje v' nebefa vsel, pa ravn tako je ref, de Bog bo hudobne vekomej savergel, in jih pahnil v' kraj vezhne fhtrafenge, kateri kraj pekkel imenujemo. Pekel je tedaj tisti kraj, kjer pogubljeni vezhne fhtrafenge terpe. Kdor tega ne verje pravi sveti Augufhtin, tudi ne verje de je Bog. Kakor pravizhni bodo v' nebefih vekomej s' Bogam fklenjeni, vshivali nebeshko vefelje sa plazhilo fvojih dobrih del, ravn tako bodo hudobni v' peklu terpelj vezhne martre sa fhtrafengo fvojih hudobi.

To naš uzhi Jesus Kristus vezhna refniza: „Oni bodo ven pahnjeni v' unajne tame, kjer bo jokanje in s' sobmi fhkripanje.“ Mat. 8, 12. Pogubljeni ne bodo vidili shivlenja, ampak jesa boshja bo vekomej nad njim. Terpeleli bodo v' svojim pogublenju vezhne martre. Saversheni bodo sa vselej is pred boshjiga oblizhja, odlozheni od boshje zhasti. Odlozheni od tovarshije pravizhnih, bodo hudizham perfhteti. Take strashne nefrezhe se obvarvati naš Jesus svesto opomina, in nam ukashe rajshi roko ali nogo odsekati, ali oko isruvati, to je, rajshi narprejetni-shi rezhem se odpovedati, kakor v' vezhni ogenj versheni biti, kjer zherv nikoli ne pogine, ogenj nikoli ne ugafne. Mark. 9.

She nekda j je Bog hudobnim grošno shugal rekozh: „V' mojim ferdu je bil ogenj ushgan, in bo do dna pekla

gorel. — Zhes hudobne bom nefrezhe v' kup spravil, in svoje pufhize bom v' nje isftrelal. V. buk. Mos. 32.

Tudi ajdji ali neverniki kteri od prave vere nizh niso vedli, so po sami pameti sposnali, de hudobni, krivizhni bodo po smerti fhtrafani. Koliko bolj vemo she le mi kristjani, kir nam je boshji sin rasodel, in povedal, kako hudo se bo godilo po smerti gresnikam, zhe v' grehah umerjo. —

Hudobni shelijo de bi ne bilo pekla, de bi bres strahu svoje hudobije nganjali in per vsih krivizah bres fhtrafenge ostali. Pa vest tudi narhujshim hudodelnikam njih pregrehe vedno ozhita, in njim prihodne fhtrafenge napoveduje. Vera nas tedaj uzhi, pamet poterdi, in vest nam prizhuje, de perpravljeno je na unim svetu strashno in pa vezhno terplenje v' peklu, kamer

bodo hudobni nespokorjeni grešniki
versheni, in v' vezhni ogenj pokopani.

De bi se bolj fkerbno varvali gre-
ha, kateri zhloveka v' peklenfki bresen
v' vezhno nefrezho fpravi, premislimo:
Kako grosne, velike in strafhne martre
pogubljeni v' peklu terpeti morejo.

I.

Pogubljeni so is pred boshjiga
oblizhja saversheni. „Poberite se vi
prekleti, pravi Jesus hudobnim nespo-
korjenim grešnikom, v' vezhni ogenj,
kateri je hudizhu in njegovim angelam
perpravljen.“ Mat. 25.

Pogubljeni so sa vselej sgubili bosh-
jo prijasnost in vezhno svelizhanje, to-
rej jih bo sguba nebes bolj pekla, ka-
kor vse peklenfke martre. Is globozhi-
ne peklenfkiga bresna, bodo pogublje-
ni svoje ozhi povsdigvali prot nebesam,
ktere bodo v' svojih mislih vedno od-
perte vidili, in neisrezheni frezhne

bodo tam gori vselej vidili tiste boshje prijatelje, kateri so na svetu ravni v' takim stanju, ravni v' takih nevarnih okolishinah shiveli, in ravni take hude skufhnjave imeli, pa so nedolshnost ohranili, ali pa refnizhno pokoro stori-
li, in tako v' nebese prifhli. Per tem pogledu se bodo pogubljeni svoje flepote in svoje terdovratnosti spomnili, de so vse boshje gnade savergli, in se radovoljno v' peklenfke martre sako-
pali. To jih bo neisrezhenno peklo. Sa- to pravi f. Krisoftom: „Veliko huj ka-
kor pekel se mi sdi, ne dosezhi ne- besfhe zhafti, in veliko bolj mislim, je treba shalovati savoljo sgube nebesf-
kiga kraljestva, kakor savolj peklenfkih marter. Sguba nebes nar huj pezhe, narbolj boli. Sato naj mi govori kdo od tavshent peklov, ne bo nizh taziga, nizh tako shalofniga in hudiga pove-

dal, kakor je shalofino, hudo in strahno nebefa sgubiti.“

Pogubljeni so Boga sa vselej sgubili, vekomej bodo od njega odlozheni. Zhes to sgubo bodo oni grosno shalovali in krivave solse tozhili, pa nizh njim ne bo pomagalo, kir preposno bo takrat. Pogubljeni bodo od delezh vidili zhaft in neskonzhno veselje isvoljenih, kakor je bogati mosh vidil ispekla v' narozhje Abrahama, in si bodo sami bres prenehanja ozhitali rekozh: — Glejte frezhno veselo boshje kraljestvo, ktero je bilo tudi nam perpravljeno, pa sa vselej smo ga sgubili. — Nam so bile obljube dane. Jesus nam je s' svojim nauki pot v' nebefa pokazal in jo nam s' svojim isgledi sasnamnoval. On dobrotliv svelizhar, nam je s' svojim britkim terplenjam in grenko smertjo na krishu, vrata v' nebefa odperl. Pa vse to je bilo nad nam sgub-

ljeno, vse saštojn. Safhli smo, ostali smo terdovratni in slepi na hudobnih potah, in tako smo se v' vezhno nesfrezho vderli, kir nismo hotli poslusnat glasa dobrih pastirjov, kateri so si veliko persadevali nas na pravo pot perpraviti, in nismo hotli! Glejte nasfiga gospoda, bodo rekli pogubljeni eden drugmu, kako se da veselo vshivat svojim isvoljenim prijatlam. Njega vshivat smo tudi mi namenjeni bili, in vender ga ne bomo nikoli gledali. Tukaj Boga sdaj nemoremo prav sapopasti. Vidi-mo ga le skos vero kakor v' fhpeglu, torej ne moremo prav sapopasti, kolika nesfrezha je Boga sgubiti. Pogubljeni to sgubo tako v' shivo zhutijo, de zhes to sgubo neskonzhno shalujejo, in se strafhno kfajo, de so Boga narvezh dobroto sa vselej sgubili, kteriga bi bili lahko vekomej vshivali. Nikdar otrok nemore obzhutit take shalo-

fui, kader se more od svojih ljubih star-
fšov lozhiti, in jih sa vselej sapustiti,
kakorfhno zhuti dufha kader Boga
sgubi.

Abfolom Davidov fin je filno shalo-
val, kir ni smel oblizhja svojiga ozhe-
ta vidit. Kralj ni vezh zhafa svojga fina
pred se pustil, kir se mu je bil same-
ril. Abfoloma je to tako bolelo, in
mu tako teshko bilo, de sadnizh je re-
kel: Profim de kraljovo oblizhje vi-
dim, zhe se pa kralj fhe na mojo kri-
vizo spomni, naj me umori. II. buk. k. 14.

Drugazh bolj dufha sa Boga vftvar-
jena le po Bogu hrepeni, in se s' njim
fkleniti sheli. Kakor shejn jelen hre-
peni po mersli vodi, tako dufha s'
Bogam fklenjena biti sheli, in vender
bo mogla pogubljena dufha od Boga
vezhno odlozhena biti. To lozhenje
od Boga bo dufhi tako teshko djalo,
de bi rajfhi bila konzhana, ko bi mo-

gozhe bilo, kakor de nikoli ne bo boshjiga oblizhja gledala.

Oh nefrezha, grosna nefrezha! Od Boga svojiga stvarnika vekomej odlozhen biti, kdo bo to sapopadel?

II.

Pogubljene bo huda vest vedno pekla, kir bodo sposnali, de fami so vezhniga pogubljenja krivi, in vse nar strahnejši hi martre bodo na dusi in na telesu terpeli.

Vest pogubljenim ne bo nikdar po-koja dala, ampak vedno jih bo pekla, pikala in grisla. „Zherva njih vesti ne bo nikoli konz, in ogenj ne bo nikoli vgasnil. Mark. 9. Vedno se svojih pregreh spomnijo, in njih hudobije so njim smerej pred ozhmi, ktere jim vest bres prenehanja ozhita.

Hudobni si persadevajo sdaj v'shivlenji, svojo vest sadushit in jo k' molzhanji perfilit, de bi bolj bres fkerbi

v' hudobijah shiveli; ali gorje in gorje jim zhe tudi v' pregrehah umerjo, kir v' peklu jim bo vest vedno ozhitala, de lahko bi bili svelizhani, ako bi bili hotli; kir pa v' shivlenji niso hotli poslušat glasa svoje vesti, ki jih je opominjala in svarila, bodo mogli poslušat v' peklu, v' vezhnim ognju nje ojstro pa breskonzhno ozhitanje in gisenje.

V' neisrezheni britkosti in v' strahni shalosti, vsak pogubljeni v' peklenfkim bresnu sdihuje, joka in shaluje, kir mu nikoli nemore is misel priti, de lahko bi bil svelizhan sam ko bi bil hotel. Oh! vpije vsak pogubljen kristjan v' peklu: Na poti prot nebesam sim bil, in vender morem sdaj v' peklu goreti. Bil sim v' pravi katolfski veri, ktera sama samore svelizhat, in vender sim od Boga sa vselej savershen. Bil sim per f. kerstu vset sa boshjiga otroka, saver-

ba nebeskiga kraljestva, in vendar je moja verbisna sdaj peklenfki bresen.

Bil fim na fvetu tovarfh Jesufovih prijatlov, in sdaj bom vekomej tovarfh peklenfkiga fatana.

Zhloveka kateri v' smertnih grehah umerje, in v' boshjim sovrafhtvu svoje shivljenje fklene, obfodi Bog po svoji vezhni pravizi v' vezhne fhtrafenge in sapove: „Popadite ga, sveshite mu roke in noge, in versite ga v' unajne tame, kjer bo jokanje in s' sobmi fhkripanje.“ Mat. 22. in nefrezhni pogublenz se vdere v' tisti strafhni kraj, kteriga f. pismo imenuje ognjeno pezh. „Mat. 13. kjer bo ogenj, shveplo v' terplenje hudobnim odlozheno.“ Psl. 10.

„Tako pojdejo hudobni v' deshelo revfhine in tamote, v' kateri smertna senza in vezhna grosa prebiva.“ Job. 10. S. Janes pravi: „Prekleti bodo svoj del imeli v' ognjenim in shveplenim

jeseru.“ Skriv. ras. 21. Sa storjene hudobije bodo pogubljeni saperti v' vezhno jezho, in tam ne bodo imeli druge tovarshije, kakor druge pogubljene, hudizhe in vse peklenške spake in poslasti. Kdo je v' stanu isgovorit, kako strahno in shalofno je prebivat med tako nefrezhno tovarshijo? She na svetu vsak ve, kako hudo in shalofno je med takim ljudmi shiveti, kateri se vedno sovrasijo, preklinjajo in isdajajo in rotijo. Koliko strahnejshi je she v' peklu, ko bi druge martre ne bilo, kakor vekomaj med hudizhi in med drugim savorshenim v' eni jezhi sapert biti, kjer eden drujga preklinjajo, eden drusiga urshoh svojga pogublenja delajo. Starshi preklinajo otroke, otrozi starfhe. Mosh kolne sheno, shena mosha. Bratji rotijo svoje brate, tovarshi svoje tovarfhe. Eden drugimu pravijo: Ti si kriv moje take strahne nefrezhe, kir
 fi

fi me pohujšhal in me v' greh sapelal. Ti si me v' hudobijah poduzhil, na ktere bi jest sam nikdar s'he mislil ne bil. O prekleta tista ura, v' kateri sim s' tabo prijasnost naredil, vpijejo pogubljeni eden drugim! Oh de bi te jest nikdar ne bil posnal, ja de bi te nikdar ne bil vidil, bi ne bil v' vezhno nefrezho prifhel! Oh, prekleta tovarshija, prekleta mesna ljubesen! — Pogubljeni kolnejo v' peklu sebe, uro, dan svojga rojstva. Preklinjajo svoje tovarshe, pohujshlivze in sapelivze. Vender vse to njim nizh ne pomaga.

Nimajo ga pogubljeni v' peklu narmanjšhiga trofhta. Na svetu, zhe se komu hudo godi, zhe je v' veliki nefrezhi in v' velikih britkostih, ima vender kakiga prijatla, de ga potrofhta in s' prijasnim usmilnim besedam mu enkoliko terplenje pomanjšha, in mu tudi kolikor samore pomaga. Med po-

gubljenim pa se nize eden drugimu
 nesmilijo, in se nize trofhtat ne mo-
 rejo. Od nobene strani ni trofhta
 upat. Saftonj vpijejo prot nebesam,
 Bog jih ne flifhi. Kakor so bili oni
 na svetu gluhi boshjim vablenju in kli-
 zanju, tako je Bog gluh njih upitju in
 njim daje skos zelo vezhnost vfo obil-
 nost ojftrre boshje pravize zhutiti. „Po-
 gubljeni v' peklu neprenehama sdihu-
 jejo, pa ni ga de bi se zhes nje ufmi-
 lil; is globozhine upijejo, pa ni ga
 debi jih flifhal; tulijo, pa ni ga de-
 bi jim pomagal; jokajo pa ni ga de-
 bi se mu smilili.“ S. Ziril. dacapo.
 Sato bodo pogubljeni vfi obupani
 fmerti sheleli in profili, pa je ne
 bo. Bres konza bres mire so nef-
 rezhni, pa fi nemorejo pomagati, in fi
 nikoli ne bodo pomagali. Sato bodo
 pogubljeni v' peklu ftrafhno kleli in
 fi vofhili, debi nebili nikoli na svet

rojeni. „Naj pogine dan kader fim ro-
jen bil, in nozh, kader se je reklo,
zhlovek je spozhet, kjer ni saperla te-
lesa, ki me je nosilo, in ni od mojih
ozhi hudiga odtegnila. Sakaj nisim v'
maternim telefonu umerl, ali naglo po-
ginil, kader fim is telesa prishel. Sa-
kaj fim bil na kolena vset, sakaj s' perfi
dojen, kir bi sdaj tiho spal in v' svojim
spanji pozhival.“ Job. 3.

Glej kristjan! tako bofh jokaj, tu-
lil in klel v' peklenfkim bresnu, ker
se sdaj smeja fh, in v' svojih gerdih
pregréhah terdovratni shivish, pa nizh
ti ne bo pomagalo, tvoje terplenje ne
bo sa en las ne pomajnfhano ne per-
krajfhano. Gorje ti bo zhe v' smert-
nih grehah umerjesh preden pokoro
storish, bres milosti bofh pahnem sa
vselej is pred boshjiga oblizhja, in tvoj
delesh bo med prekletim. Vsdigval
bofh svoje ozhi prot nebesam, in milo

jokal, kakor joka hudodelnik, kateri je savoljo svojih hudobii sa zel zhas svojga shivlenja v' hudo jezho obfojen, kader per oknizu svoje jezhe vidi in flifhi tovarfhe, kako se veselijo, rajajo in vesele pesne prepevajo. Drugazh bolj se bo tebi serze tergalo, zhe v' pekel pridefh, kar te bo gotovo sadelo, zhe bofh vedno hudobno shivel in zhe nikoli ne bofh pokore storil, kir bofh vidil svoje tovarfhe se v' nebesih breskonzhno veseliti, sebe pa v' vezhnim peklenfkim ognji goreti. Sato shaluj, sdihuj in jokaj zhes svoje pregrehe, dokler samorefh s' svojim folsami peklenfki ogenj pogafiti, svoje grehe sbrifati, in per Bogu usmilenje dosezhi.

III.

Pogubljeni v' peklu terpe grosne martre in ftrafhne bolezhine, kir v'

peklenfkim ognji gore, kter ne bo nikdar vgasnil.

„Poberite se vi prekleti, v' peklenfki ogenj pojdite.“ Strafhne besede, s' kterim bo Jesuf pogubljene savergel, in jih v' pekel pahnil, kir bodo vekomej goreli. S. Augushtin pravi, de v' peklu je refnizhni ogenj, kteri nesapo padljivo pezhe, in bo dufho in telo s' grosnim bolezhinam napolnil.“ Boshja jesa je pershgala v' peklu taki zhudni in strafhni ogenj, kteri bo pogubljene v' peklu vekomej shgal in pekel. Proti temu peklenfkimu ognju vfa vrozhina posvetniga ognja she fenza ni. Ko bi pa v' peklu she drujga ognja ne bilo kakor nafh ogenj, bi bilo she sadost strafhno. Le pomislimo, ko bi bil zhlovek obfojen v' hudo rasbeleno pezh, kjer se shelesna ruda topi, vershen biti; s' kakim straham in [trepetam bi se blishal hudi vrozhini! Pa bi vender

ta trofht imel, de njegova martra ne bo dolgo terpela, kir ve, de v' taki veliki vrozhini bo komej do dna pezhil perletel, bo she mertv. V' peklu je vse drugazh, to fhe ni podoba prot vrozhini peklenfskiga ognja.

Strafhen je bil ogenj, kateri je hudobne nesramne mesta Sodomo in Gomoro, s' prebivavzi vred poshgalin pokonzhal. Bog je v' svoji jesi ta shvepljen ogenj is neba vergel na nespodobne pregresfhne prebivavze, de so hudobije s' ljudmi vred sgorele, „vender je ta ogenj le podoba, isgled pehlenfskiga ognja.“ Jud. v. 7.

Kolike martre terpe pogubljeni v peklenfskim bresnu, v' vezhnim ognju, nam narbolj pove bogati mosh, kateri je umerl, in v' pekel pokopan bil. She toliko let vpije v' strasfnim terplenji: „Grosovitno terpim v' tem plemenu.“ Klizhem pa nobeden me

ne flifhi. Jokam pa nobenimu se ne smilim. Od grosovitnih bolezhin jezhim, pa nobeden me ne potrošhta. Nimam je nar majnfhi pomozhi. Drujga nevidim okoli in okoli sebe kakor ognjeni pleme. Drujga ne zhutim ko ogenj. Drujga ne posheram ko ogenj. Sam fim vef ognjen. Ozhe Abraham smili se zhes me! vpije pogubljen bogatin is dna pekla, poshli Lazara, de naj omozhi konz svojiga persta v' vodi, in ohladi moj jesik, ker grosovitno terpim v' tem plemenu. Pa tudi to mu ni dovoljeno, ampak Abraham mu je odgovoril: Sin! spomni se, de si v' shivlenji prejel dobro, Lazar pa hudo; sato se sdaj on veseli ti pa terpisih. In velik prepad je med nami in vami, tako de nobeden od nas k' vam, in od vas k' nam nemore. Luk. 16. Tako se godi bogatimu moshu sdaj v' peklu. Na fvetu je imel vsiga sado-

fui in v' obilnosti. Imel je kar je serze poshelelo. Sdaj nima ene same kaplje vode, de bi v' peklenfskimu plemenu svojo gorezho shejo pogafil. Tako se godi vsm pogubljenim v' peklu. Tako se bo godilo tudi nam, zhe bomo terdovratni v' hudobijah shiveli, in v' grehlih umerli.

V' peklu je strafhan nam nesapopadliv ogenj, kteri bo dusho in telo shgal in martral, pa vender nikoli konzhal. V' temu ognju bodo pogubljeni goreli, in vender nikoli ne bodo sgoreli.

S. Augufhtin pravi: Nesapopadlive, pa vender refnizhne fo martre, ki jih pogubljeni v' peklenfskim bresnu terpe. „Vezhi fo njih martre kakor terplenje zeliga fveta. Vse kar fo marterniki preterpeli, karkoli fi samoremo na svetu hudiga in strafhniga mifliti,

ni senza prot martram, ki jih pogubljeni v' peklu terpe."

„Prekleti od Boga saversheni, bodo v' ognjenim in shveplenim jeseru svoj del imeli.“ Skriv. ras. 21. Lepoglejmo zhloveka, kateri ima na kakimu udu svojiga shivota prav hude velike bolezhine; kako jezhi, sdihuje, vpije, nima pokoja ne po dnevi ne po nozhi. V' filno velikih bolezhinah zhlovek tuli, divja, vpije, de se vsakimu smili, kdor ga vidi. Kako bodo s'he le tulili pogubljeni v' peklenfskih martrah, kir bodo terpeli take strashne martre in bolezhine v' vezhnim ognji, de jih sdaj ne sapopasti in ne misliti ne moremo. — Terpeli bodo ne na enim udu, ampak na vsih udih bres raslozhka, grosne bolezhine. Terpeli bodo na dus'hi in na telesu, kir bodo v' bresnu, kakor v' gorezhimu morju vtopljeni, in od plemena peklenfskiga

ognja neprenehama pokriti. „Sato je zhudni nam nesapopadliv tisti ogenj, pravi f. Augufhtin, ker dufho in telo shge bres debi jih foshgal, ker bres prenehanja gori, bres debi ga kdo podpihval.“ Tisti ftrafhni ogenj bo tam pregrehe pogubljenih shgal bres de bi jih kdaj konzhal. —

Tam bo eno uro teshej preterpeti, kakor tukaj fto let narhujfhi pokoro delati. Tam ne bo pogubljenim nobeniga pozhitka, nikoli pokoja, ampak vezhna shalofst vezhno terplenje. Vezhno jokanje in s' sobmi fhkripanje. — Vfe vefelje in flasti, ktere fopogubljeni na fvetu vshivali fe njim bo v' peklu v' ogenj in v' grosne bolezhine fpremnilo. V' nefkonzhnih martrah bodo krizhali: „O mi neumni! kako po nemarnim fmo pot refnize sgrefhili. Ljuzh refnize nam ni fvetila in folnze rasumnosti nam ni fijalo. Na

poti krivize in pogubljenja fino se vtrudili. Kaj nam sdaj vse to pomaga? Glejte kako velik raslozhik je med nam in med pravizhnim, ki so bili nafi tovarshi na fvetu, kterim smo se posmehovali, in njih shivljenje sa neumno fhteli! Sdaj so boshjim otrokam pershteti in v' drushbo fvetnikov vseti. Oni se bodo vekomej v' nebesih veselili, mi pa bomo v' peklu vekomej shalovali. S' nebesfkim dobrotam bodo napolneni, in v' drushbo fvetnikov vseti, mi pa bomo v' grosnih martrah vezhno revfhino terpeli. Od delezh bomo njih vesele pesme flifhali, pa njim drujga ne bomo mogli odgovoriti, kakor Joh! Joh! in Gorge." Buk. mo. dr. 5.

Nikogra ne bodo imeli pogubljeni, de bi mu svojo nefrezho, svoje bolezhine in terplenje potoshili. Od vfih sapufheni, od Boga saversheni, ne-

bodo sraven febe drugja imeli kakor hudizhe, kateri jih bodo neprenchama martrali. „Kir bodo grefhniki to vidi-li, fe bodo jesili in s' sobmi fhkripali, in fe fufhili. Shelje hudobnih bodo poginile.“ Psalm 111.

Strafhno bo pogubljenim v' peklen-fkim ognji hudo fe godilo, kir ne-fkonzhne nesapopadlive bolezhine bodo na dufhi in na telefui terpeli. Sra-ven njim bo vefi zelo vezhnoft vpila: Sami fte fi to ftrafhno nefrezho na glavo nakopali. Vsfakimu pogubljenimu bo vefi vekomej ozhitala, in mu bo rekla: Ne bilo bi tebi treba goreti v' temu plemenu, ko bil hotel boshje dobrote v' prid fi obrazhat. Bog te je hotel svelizhat, ti pa nifi sanj maral. Kir fi boshje gnade sametaval, fi Boga perfilil, de te je mogl pogubiti. Poglej! prav radovoljno fi fe pogresnil v' bresen peklenfkiga ognja. Vefi

hudobnim v' peklu ozhita, kakor je nekda j prerok Osea israelfkim ljudstvu ozhital rekozh: „Glej o Israel! is tebe je tvoje pogubljenje, Gospod ti je dobro hotel, ti pa si se mu vstavljaj, in ga nisi poslušhal.“ Osea. 13, 9.

Tako bo Bog v' svojim serdu zelu vezhnost pogubljenim kasal svojo vsigamogozhnost, in svoje velizhastvo. V' svojih mislih bodo saversheni vedno nebesa odperte vidili, in ne bodo nikdar mogli posabiti, de so jih po nemarnim sgrabili in s' nemarnostjo vezhno nefrezho saflushili.

IV.

Strafhne so martre peklenfkiga bresna, gorje mu kateri vanje pride. Vender narhujshi je kar je strah misliti, de so peklenfke martre vezhne, kir nikoli ne bodo nehale. Pogubljeni v' peklu vse narstrahnejshi martre

terpe bres vfiga upanja, debi njih terplenje kdaj nehalo. „Njih zherva ne bo konz, in ogenj ne pogasne.“ Luk. 9. Terpeli bodo bres konza, bres kraja bres prenehanja. Terpeli bodo vekomej.

Pogubljeni v' peklu vedno sheliyo konza svojiga terplenja, in po njem hrepenijo. Pa kolikor bolj gledajo po konzu svojiga terplenja, toliko bolj se preprizhajo, de sa nje ni nikjer konza in ga tudi nikoli ne bo. Kakor pravizhni v' nebefih bodo vekomej frezhni, bres strahu de bi njih frezha kdaj nehala. Ravn tako bodo pogubljeni vekomej v' peklu nefrezhni, in njih nefrezhe ne bo konz. Njih terplenje se bo vedno pezhenjalo in nikoli ne bo nehalo. Terpeli bodo zelo vezhnost. Goreli bodo toliko milijonov let, kolikor je svesd na nebu, bilik trave na semlji, kolikor je listja na drevesih,

in njih terplenje se bo le smerej sazhenjalo. Kader bo preteklo spet drugih milijonov let, kolikor je sernov peska v' morju, kolikor je kapliz v' vseh vodah, rekah, studenzih in v' vseh morjih, zhaš njih strašhniga terplenja ne bo sa en sam laš krajšhi. Smerej bodo v' fređi vezhnosti, in nikoli ne bodo ene stopinje blishej konza, kir ga nima nobeniga. Nikoli nikoli ne bo vgašnil ogenj, v' kterimu bodo pogubljeni vekomej krivave solse tozhili savoljo svojih pregreh, in bodo v' tej peklenški jezhi bres prenehanja krizhali: „Neisrezhene so bolezhine ki jih terpimo v' tem plemenu.“ Pa s' vřim svojim vpitjam, jezhanjam in sdihvanjam, ne bodo Boga nikdar omezhili, debi se zhes nje usmilil, kir samudili so zhaš milosti, in s' grehim oblosheni priřhli pravizi boshji v' roke.

Vezhnost! strařna vezhnost, ktera

se ne da ne dopovedat ne sapopasti
 naš more ustrašhit, zhe le malo po-
 mišlimo, kaj se pravi terpeti, vezhno,
 sa vselej, bres konza terpeti. Ta mišel
 naš more sbrihtat, in naš perganja si
 vse persadevat de v' vezhno nefrezho
 ne pridemo. Mišli kristjan! kobi kaki
 zhlovek bil sa tako dolgo v' pekel ob-
 sojen, de bi s' svojim folsamū zel svet
 potopil, ako bi lé vsakih tavshent
 let eno samo solso stozhil. Kdaj bi
 toliko fols najokal, de bi is njih bilo
 tako morje, ktero bi zel svet potopilo?
 Koliko milijonov let bi bilo k' temu
 potreba. Judesh Shkarjot bi bil komej
 dve folse storil! — Kdaj bi jih bilo, sa
 en potok? — Kdaj bi jih bilo toliko, de
 bi eno dolino napolnile? In kdaj bi sa-
 mogle zel svet pokriti?

Vender to ni vezhnoft, kir zhes
 nesapopadljivo veliko let bi se vender
 zel svet v' folsah utopil, ako bi Bog

vsakih tavisent let le eno samo gresnikovo solso perhranil. Kader bi toliko let preteklo, de bi solse kakiga pogubljeniga zel svet potopile, vezhnost vender smerej zela ostane, in ni minute manjs hi. Strašno dolgo bi mogli pogubljeni v' peklenfkim bresni terpeti, preden bi vsakter toliko sols natozhil de bi s' njim zel svet lahko potopil, vender bi upanje imeli, de bo njih terplenja kdaj nehalo. Upanje bi imeli, de bodo, zhe ravno zhes filno dolgo let, vender kdaj resheni. Vezhnost pa nikdar ne bo nehala. Pogubljenim se ne bo nikdar perblefhilo narmanjs hi upanje reshenja, ali pomanjshanja njih terplenja.

Terpeli bodo vezhno, smerej naprej bres prechanja savfelej, konza nikoli ne bo. V' vezhnosti se bo terplenje vedno sazhenjalo, nikoli smanjshalo, nikoli perkrajshalo, nikoli ne-

halo. Bog je v' svoji jesi taki ftrafhan ogenj pershgal v' peklenfskim bresnu, de nikoli ne bo ugafnil, in v' tem ognji bo pravizhni Bog hudobne, savoljo njih hudobi vekomej fhtrafval. „Nefrezhni pogubljeni v' peklu vedno umerajo, pa nikoli ne umerjo; vedno terpe pa nikoli sa dosti ne terpe; vedno konz jemlo, pa nikoli ne konzhajo, sato kir smert vedno shivi, njih konz se vedno sazhenja, in njih terplenje nikoli ne neha.“ S. Aug. L. 8. c. 5. Sato pravi prerok Isaia: „Kdo is med naf bo mogel prebivati s' poshrefhnim ognjam; kdo stanovati s' vezhno sherjavizo?“ Isaia. 33, 14.

Pogubljenim so njih gregrehe in ftorjene hudobije vedno pred ozhmi, ktere jih s' vednim ftraham in s' shalostjo napolnujejo. In kir v' peklu ne bodo mogli nikdar vezh svojih pregreh popraviti, ne bodo mogli nikdar zhes

nje pokore storiti, njim torej nikdar ne morejo odpusthene biti. Samudili so shlahtni zhaš milosti, po nemarnim so napravili zhaš boshjiga usmilenja, torej morejo vezhno terpeti. Strašna misel je to zhe prav prevdarimo: Terpeti, sila veliko terpeti, in pa vekomaj terpeti.

Bolnik, zhe ima še tako hudo tešhko bolesen; zhe more velike bolezhine terpeti, ima vender v' zhasu pokoj, bolezhine nehajo, de kako uro safpi, de si malo pozhije in oddahne. Na svetu ni tako velike bolezhine, ni toljke nefrezhe, de bi s' shafam ne nehala. Peklenške martre pa nikdar ne bodo nehale.

„V' peklu so bolezhine strašne, strah grosovitni, smrad nesapopadliv. Tam je smert dušhe in teleša, bres vfiga upanja odpusthanje in milost dosezhi. Pogubljeni v' peklu vedno tako

umerajo, de vedno shive, in vedno shive, de smerej umerajo.“ S. Bernard.

„V' peklu je zherv vesti, ognjene folse, nadloge, bolezhine bres pomozhi, vesi ktere ne bodo nikoli rasvesane, fhtrafenge bres konza, lozhenje od Jesufa Kristusa, kteriga pogubljeni nikdar ne bodo vidili. To je pogubljenim hujfhi ko vse druge fhtrafenge.“

S. Augufhtin pravi. Nefkonzhno shalofst bo zhutil kristjan, kteri bo to nefrezho imel v' peklenfki bresen priti, kader se bo spomnil, koliko gnad je od Boga prejel, s' kterim bi se lahko bil obvarval vezhne nefrezhe, in bi lahko bil svelizhanje dofegel. Spomnil se bo koliko lepih prilik je imel, ktere so ga k' pravizhnim k' svetim shivlenji napeljevale, pa jih je v' nemar pustil fi jih ni v' prid obernil.

Spomnil se bo, de vselej mu je

bil fhiroko odpert svelizhanfki studenz ,
 is kteriga bi lahko bil sajemal vezhno
 svelizhanje. Imel je svete sakramente,
 pa ali ni sa nje maral, ali pa jih je po
 nevrednim prejemal. Spomnil fe bo,
 koliko lepih naukov je flifhal, koliko
 prijasniga opominvanja je prejel, ko-
 liko lepih sgledov je pred ozhmi imel,
 ktere je sanizheval, ali pa jih ni poraj-
 tal. Sato bo savershen kristjan v' svoji
 vezhni nefrezhi sdihval: O! kako lah-
 ko bi bil svelizhan, ko bi hotel bil
 bogati, kar fo me boshji namestniki
 uzhili, ako bi bil boshje dobrote v'
 prid obrazhal in sa svojo dufho fker-
 bel. Pazh bi mi ne bilo treba v' pe-
 klenfkim ognji terpeti, in vekomej go-
 reti kir lahko bi fi bil pomagat, tode
 preposno je sdaj. Lahko bi bil v' ne-
 besa prifhel, ko bi bil le hotel, kakor fo
 drugi svelizhani, kteri fo bili ravn v'
 takim ftanu, in fo ravno take gnade

imeli. Sdaj pa sim vekomej pogubljen! Snajdem se v' nefrezhni bolezhni vezhnosti, pa sam sim kriv tega! Ne bi vekomej gorel, ko bi ne bil boshjiga opominvanja sametaval! Skerbel sim le sa zhasno, kar se je kakor dim fka-dilo in kakor senza preshlo; kaj mi sdaj vse to pomaga, vekomej morem terpeti in v' grosni revshini od vsih sapushen biti. „Tako sdihujejo, tako govore v' peklu kteri so greshili.“
 Modr. 5.

Grosna in pa vezhna shalost bo v' peklu katoljshkiga kristjana pekla, kir mu nikdar ne bo is misel; de imel je pravizo do nebesshkiga kraljestva, vedel je pot, po kteri se v' nebefa pride in vender je pogubljen. To ga bo bres prenehanja peklo, grislo, in bodlo. Ta misel mu bo pekel hujshi in teshavnejshi storila, kakor je pekel nevernikov in krivoverzov. Sato bo po-

gubljen kristjan, kader koli bo is peklenfkiga bresna svoje ozhi prot nebesam povsdignil, sdihval: O svete nebefa, lepo nebefhko prebivalishe! Gor priti sim bil namenjen. Sa nebefa sim bil ustvarjen, pa sim jih savfelej sgubil, in v' vezhno nesrezho prifhel! Oh! sakaj nisim umerl, dokler sim nedolshen bil! Ali sakaj nisim prezej po svetim karstu umerl, de bi bil svelizhan. Sdaj pa si nikdar vezh pomagat nemorem. Bolj ko bo pogubljen kristjan to grosno sgubo premishljeval, vezh shalost bo zhutil, in tega si vender nikoli ne bo mogel is misli spraviti, vedno bo sam sebi rekel. Oh! shiroko so mi bile odperte vrata v' nebefa, pa sim si jih sam radovoljno s' lastno roko savfelej sakljenil, in se v' vezhni ogenj pogresnil.

Od sgubljeniga fina nam sveto pismo pove, de v' revshini v' po man-

kanji in v' drugih nadlogah, ktere je
 mogl terpeti po tem ko je vse svoje
 premoshenje sapravit, mu ni nobena
 rezh tolake shaloſti delalo, kakor kader
 ſe je hiſhe ſvojga ozheta ſpomnil. To
 ga je tako peklo, de je v' ſvoji neſre-
 zhi sdihval in rekel: „V' hiſhi mojga
 ozheta imajo najemniki kruha ſadoſt,
 v' obilnoſti, jes pa tukaj v' puji de-
 ſheli od lakote, od vſiga hudiga konz
 jemljem. Ravn tako pogubljeniga křiſt-
 jana v' peklu to groſno boli in mu
 neisrezheni ſhaloſt dela, kir vedno
 premišluje in pravi: Glejte, kako ſe
 veſelijo ſvoleni v' hiſhi mojga ozheta!
 Kako frezhni ſo, in to frezho bodo
 vekomej vſhivali! Jes pa tukaj v' ſtra-
 ſhni neſnani deſheli vezhno poman-
 kanje terpim. Od hudiga konz jemlem,
 vender ne bom nikoli konzhal, ampak
 bres konza na vekomej bom terpeti
 mogel. Al ſtraſhno je kir pogubljen
 křiſt.

kristijan v' peklu nemore rezhi, kakor je sgubljen sin rekel : „Vsdignil se bom in pojdem k' svojmu ozhetu.“ Luk. 15. Pogubljen kristijan sposna de je od nebeshkiga ozheta sa vselej savershen, in od vsih svolenih na vekomej odlozhen. On vidi, de svoljeni v' nebesih bodo vekomej frezhni, on pa vekomej nefrezhen. Svelizhani bodo vekomej s' Bogam, pogubljeni pa sa vselej s' hudizham sklenjeni ostali.

Premisli tedaj o kristijan ! vezhkrat kaj strafhniga je to, terpeti, pa vekomej in neusmilene martre terpeti ! Nobeniga oddihleja, nobeniga trofhta, nobene pomozhi imeti ! Nobeniga konza svojiga terplenja ne viditi, nobeniga reshenja ne upati ! Zhe te to premisliljevanje ne ginje in tvojiga serza ne omezhi, je gotovo, de si terfhi kakor silna skala.

Ako bi Bog pogubljenim dovolil, de bi smeli na semljo se verniti, in popraviti kar so pred pregrešili, o! s' kakim velikim veseljam bi oni vse radi, in s'he tako dolgo terpeli, in oh! kakishno pokoro bi radi delali? Pa to njim nikoli mogozhe ne bo, kir sa vselej, sa vezhno so is pred boshjiga oblizhja saversheni. — Tebi kristjan! je s'he mogozhe, ti s'he lahko storish, kar saversheni vezh storiti ne morejo, in se lahko vezhne nefrezhe obvarvash.

Kir tedaj sposnamo, de strafhne nesapopadlive s'htrafenge, in grosne martre so perpravljene v' peklenfskim bresnu hudobnim, kateri bodo v' grehah svet sapustili, in s' hudobijami oblosheni v' vezhnost prishli; moremo sdaj pekel le od delezih premishljevat, de se ga obvarjemo. Sdaj fkerbimo, de odidemo peklenfskimu bresnu, de

ne bomo perfileni kdaj v' djanju zhu-
tit, kar sdaj le verjemo, kir po tem
fi nikdar vezh pomagat ne bomo mog-
li. Zhe gremo po fhiroki poti, ktera
v' pogublenje pelja, obernimo se hi-
tro na vosko teshavno pot prot nebe-
sam. Spomnimo se, de malo je dni na-
fhiga shivlenja. Pomagajmo fi sdaj,
dokler fi fhe lahko pomagati samore-
mo. Nesamudimo lepiga shlahtniga
zhafa, kir Bog nam svojo milost po-
nuja. Zhe ga samudimo, ga ne bomo
nikoli vezh nasaj dobili. Poslufhajmo
boshje opominvanje, in ne bodimo
terdovratniga ferza, dokler je Bog per-
pravljen nam milost skasat. Zhe bomo
boshje opominvanje sdaj sanizhvali,
bo sa naf prifhel zhaf, de bomo Boga
sa milost profili, pa naf ne bo hotel
vflifhat. Persadevajmo se tedaj, kar
je narvezh mogozhe s' pravo resnizhno

pokoro nebesa saflushiti. Premishlujmo vezhkrat strafno vezhnost, de se vezhne nefrezhe peklenfkiga bresna obvarjemo, in vezhno frezho v' nebesih dofeshemo!!!

ZHETERTI DEL.

Od Nebes.

I.

Is semlje in na semlji smo vstvarjeni, pa našh namen ni sa vselej na semlji oftati. Namenjeni smo sa boljshi, frezhno vezhno shivljenje na uni-mu svetu. Našhe shivljenje na temu svetu ni drujga kakor popotvanje. Gremo tako rekozh mem sveta, kir gremo v' našho pravo deshelo, v' našhe prihodno stanovanje v' vezhnost. Tam nam je perpravljen tisti frezhni kraj, kir se Bog svojim flushabnikom od ob-lizhja v' oblizhje rasodeva, in ushivat daje, in tam je on sam njih nefkonzh-

no plazhilo. Ta frezhni, bres konza prijetni in veseli kraj imenujemo Nebéfa. Vsi smo sa nebefa vstvarjeni, vsi smo gori priti namenjeni. Bog sheli de bi vsi ljudje svelizhani bili, in debi nobeden pogubljen ne bil. On dobrotliv Bog nas vse sheli per sebi imeti, de bi se tam v' vezhnosti, v' nebesih bres konza veselili. Tode saflushit moremo tako neskonzhno plazhilo, kteriga nam je Bog v' nebesih perpravil; s' svetim shivlenjam se moremo sdaj vredni storiti nebeshkiga veselja, zhe ga hozhemo po smerti dosezhi. Bres saflushenja ni plazhila. Kolikor bo kdo saflushil, toliko bo prejel. Bres vojskvanja ni krone. Bolj ferzhno ko se zhlovek na svetu vojskuje soper svoje dushne sovrasnike, in jih premaguje, lepshi krono bo v' nebesih dosegel.

De bi se mi frezhno na svetu voj-

fkvali, frezhno svoj tek dokonzhali, vero sveſto ohranili, in dobili tiſto krono nebefhke zhaſti, ktero nam je Jeſuf Kriftus perpravil, je potreba de vedno prot nebeſam sdihujemo, in ſe ſpomnimo, koliko veſelje naſ tam gor zhaka, zhe bomo do konza ſtanovitni v' boſhji ljubefni oſtali, in v' prijaſnoſti boſhji umerli.

Preſlaba je naſha pamet, premajhni naſh um, kakor de bi mogli ſapo- paſti velikof, imenitnoſt in ſhlahtnoſt nebefhkiga veſelja. S. Pavel pravi: „De oko ni vidilo, uho ni ſliſhalo, tudi v' ferze zhlovekovo ni' priſhlo, kar je Bog tem kateri ga lubjo perpravil.“ I. Kor. 13, 2. Vender nam je Jeſuf toliko od nebeſ rasodel, de naſ tam gori zhaka tolika zhaſt, ktere ni vredno terplenje sdajniga zhaſa, to je; nam je perpravljeno v' nebefih vezh plazhilo, kakor ſmo ga ſhe s' vezhim

terplenjam v' stanu saflushit. Terplen-
je sdajniga zhafa ni veliko prot pri-
hodni zhafti ktera bo nad nam raso-
deta. Rim. 8, 18.

Zhe bomo tako frezbni de v' gnadi
boshji umerjemo, bomo svoljenim bosh-
jim perfhteti, in v' nebefa vseti. Tam ne
bomo nobeniga tudi narmanjshiga sle-
ga ne na dufhi ne na telef i meli. No-
bene britkofti ali teshave; nobene bo-
lesni ali bolezhine, in tud smerti se
vezh ne bo treba bati, kir vse to bo
minilo. Na temu svetu zhlovek nikoli
ni bres teshav in bres vfiga terplenja.
Tega stiska ta nadloga, uniga kaka dru-
ga. Ne ure nemore biti zhlovek bres
strahu pred kako nefrezho. Pazh je ref
ta svet dolina folsa, po kateri hodimo
shaloftni otrozi Eve, in sdihujemo po
prihodnim domvanji. Zhe ima tudi
zhlovek na temu svetu narvezh zhasno
frezho, kako dolgo je samore vshivati?

kir smert stori konz vsimu posvetnim
veselju. Strah pred smertjo ogreni vse
posvetne sladkosti. Le v' nebefih bo-
mo zhisto veselje vshivali, kir smert
vezh ne bo zhes nas gospodarila. „Ka-
der bo umerjuzhnost, neumerjuzhnost
oblekla, takrat se bodo spolnile besede:
„Smert je premagana.“ I. Kor. 15, 54.
Nashe shivljenje na temu svetu ni
drujga ko vedna vojska, vedno bojva-
nje, polno teshav in terplenja. Kakor
delavz na polji v' veliki vrozhini hladne-
senze sheli; in najemnik komej zhaka,
de bi se dan nagnil in delo fkorej ne-
halo, ravn tako sheli nas ha dusha re-
fhena biti is britkosti, in is posvetnih
sopernost, in se fkorej s' svojim stvar-
nikam fkleniti. V' nebefih bodo nashe
shelje popolnoma spolnene, kir „jagne,
ktero je v' fredi trona bo svoljene vo-
dilo, in peljalo k' studenzu shive vo-
de, in Bog bo sbrisal vse solse od de

njih ozhi.“ Skriv. ras. 7, 17. „V' ne-
 befih ne bo ne kletve, ne upitja, ne
 bolezhine, Bog bo obrisal vse folse
 od ozhi svolenih; vezh ne bo ne sha-
 losti ne smerti, kir vse to je minilo.
 Bog bo prebival s' zhloveki, on bo
 njih trosht, on njih veselje, in gleda-
 li bodo njegoviga oblizhja, njegove
 lepote.“ Skriv. ras. 21. Kako vesel je
 jetnik, kteri je dolgo zhasa sdihval v'
 tamni jezhi, kjer je vsaki dan novo ter-
 plenje imel, kader pride konz njegove
 shtrafenge, kir vse terplenje na en-
 krat mine; kader ga is jezhe prostiga
 spuste, sagine od njega vsa shalost. Vezh
 ne sdihuje kir ni se mu vezh bati jet-
 nishkih teshav. Ravn tako bo minilo
 sa nas vse terplenje, kader bomo re-
 sheni is jezhe tega sveta, zhe v' nebe-
 sa pridemo. Tam ne bo vezh ne te-
 shav ne terplenja. Ne bo se nam tre-
 ba bati ne telefnih in ne dushnih brit-

koſt. Vezh ne bo treba ſe pehati in
trudit, in ſ' teſhkim delam, ſ' potam
v' obrasi ſa potrební ſhíveſh fkerbeti,
kir ſemlja nam vezh ne bo ternja in
ofata rodila, de bi jo ſ' teſhkim delam
in trudam obdelovati mogli. V' nebe-
ſih bomo bres vſiga truda v' obilnoſti
in v' neſmernim bogaſtvu ſhíveli. Tam
ne bo ne lakote ne ſheje, ne mrasa
ne vrozhine. Ne bo naſ v' nebeſih
terla revſhina in pomanjkanje, kir bo-
mo neſkonzhno obogateni. Ne bo ſe
treba bati hudobnih krivizhnih ſovra-
ſhnikov, debi naſ preganjali, ſovra-
ſhili in ſanizhevali, kir fklenjeni bomo
ſ' Bogam v' vezhni ljubesni. Ne bo
ſe treba vezh ſmerti bati, kir ſmerti
tam vezh ne bo. „Naſhe bitje bo, pra-
vi ſ. Aug. v' nebeſih bres ſmerti, na-
ſhe ſnanje bres smote, in naſha lju-
beſen bres ſtrahu.“ Deciv. D. 11, 28,
to je: Shíveli bomo v' nebeſih bres

de bi nam bilo treba na smert misliti. Boshje fkrivnosti, ktere so nam sdaj nesanane, bomo vedli in sposnali bres de bi se kdaj smotili. Ljubili bomo Boga na vekomej, bres de bi nas v' tej ljubeshni kdo motil. O kako prijetne so tvoje prebivalisha o Gospod! Moja dusha sheli in hrepeni po gospodovi hishi. Moje serze in moje meso se veseli v' shivimu Bogu. Psl. 83, 2. 3.

V' nebesih bodo svoljenim vse solse od njih ozhi sa vselej obrisane. Nikdar nikoli ne bodo obzhutili narmanjshi shalofti. Nikdar njim ne bo nobena britkost njih zhiftiga veselja grenila. S. Krisoft. pravi: „Svolenim v' nebesih se ni treba bati, ne revshine ne shalofti. V' nebesih nobeden ne rani, nobeden ni ranjen; nobeden ne drashi, nobeden ni drashen. Nobeden se ne jesi, nobeden ne gori od greshniga poshelenja, nobeden ni v' fkerbi

sa svoj shivesh, nobeden ne toshi zhes svoje poglavarje. V' nebesih je vse v' miru, vse v' pokoju, vse v' veselju. Vse je dan svitloba in ljuzh, ljuzh toliko lepshi memo solnza, kolikor je solnze lepshi kakor svezha. Tam ni nobene nozhi, tudi nobeni oblaki ne tamnijo nebeshke svitlobe, ktera pa vender ne pezhe in tudi ne shge. Tam gor ga ni mrasa ne vrozhine, ampak vse je v' takim stanu, kakorshniga samorejo le samo tisti sapopasti, ki so ga she dolegli. Tudi ni tam nobene starosti, ne njenih slabost in nadloshnost, ampak jenjalo je vse karkoli je strohliviga, kir nestrohлива zhast tam gospoduje.“

Na tem svetu ni prave, ni resnizhne frezhe. Nashe serze, ako bi se nam tukaj she tako dobro godilo, nikdar ni popolnoma sadovoljno, ampak vedno she nekaj drujga sheli. Nasha dusha

je vedno nepokojna, dokler ne bo s' Bogam sklenjena. Kakor majhen otrok ni drugej pokojn in vesel, kakor v' narozhji svoje matere; tako tudi nasha dusha ki je po boshji podobi vstvarjena, nemore biti pokojna, in popolnoma vesela, kakor le v' boshjim narozhji, to je v' nebesih. Veselje, zhaft, fladkost, frezha, ki jo bomo v' nebesih vshivali se ne da nikakor dopovedat, in nobeden zhlovek je ni v' stan sapopasti. Vse bomo imeli karkoli bomo posheleli. She na fvetu pravimo od takiga, kteriga hozhemo frezhniga imenovati: Vse ima kar njegovo ferze posheli. Vender na tem fvetu nikdar nismo v' stan vsiga dosezhi kar nash ferze posheli, le v' nebesih bodo shelje nashiga ferza popolnoma nashitene, kir tam gori bomo vse imeli. Nasha dusha bo s' zhisto, boshjo, nesapopadljivo fladkostjo napolnena. Tam

bomo vse imeli, kir bomo s' Bogam
 sklenjeni vekomej shiveli. — Tudi na-
 fhe telo bo v' nebefih neskonzhno ve-
 selje vshivalo, kir je na fvetu perpo-
 moglo saflushit nebefhko plazhilo.

De bi pa nafhe telo bilo perprav-
 no sa tako zhaft v' nebefih, bo fodni
 dan spremenjeno in prenovljeno. „Je-
 sus Kristus bo nafhe revno telo spre-
 menil, kir ga bo podobi svojiga fvet-
 liga telefа enakiga storil, po djanji, s'
 kterim samore vse rezhi febi podvre-
 zhi.“ Filip. 3, 21. Nafhe telo je sdaj
 dufhi teshka butara, ktero je dufhnim
 opravilam vezhkrat na poti. Telo je
 dufhi jezha, is ktere refhena biti
 sheli. Po tem pa ko bodo spremenje-
 ne nafhe telefа, vezh ne bo tako, am-
 pak s' svojim zhaftitlivim telefам
 fklejenena, bo vezhno frezhna vesela.
 Po uftajenji nafhe telo vezh ne bo ta-
 ko flabo, tolikim teshavam in boles-

nam podversheno, ampak zhaſtitlivo, od vſiga ſpremenjenja popolnoma proſto, in tako perpravno ſ' duſho vred ſe vekomej veſeliti. „Takrat ſe bodo pravizhni kakor ſolnze ſvetili v' kraljeſtvi nebefhkiga ozheta.“ Mat. 13, 43. „Hvalen bodi Bog in ozhe naſhiga Goſpoda Jeſufa Kriftusa, kter naſ je po ſvojim velikim vſmilenji prerodil k' ſhivim upanji ſkos uſtajeenje Jeſufa Kriftusa od mertvih, k' neſtrohlim deleſhu v' nebefih perhranjeno ſa vaſ. I. Petr. 1, 3, 4.

Na gori Tabor je bil ſ. Peter ſ' takim veſeljam in ſ' toliko nebefhko ſladkoſtjo napolnen, de je ſhelel ſa vſelej tam oſtati, kir je v' Jeſuſovim ſpremenjenji komej iſkro boſhje zhaſti vidil, in je hitel profit: Goſpod! dobro nam je tukaj, ako hozheſh naredimo ſhotore, in ſa vſelej tukaj oſtanimo. Mat. 17, 4. Zhe ſe ſhe na ſve-

tu tako veselje obzhititi da, koliko bo
 še le v' nebesih? „S. Peter je komej
 kaplizo nebeske gladkosti okusil, in
 vse posvetno mu je bilo soperno, kaj
 bi bil Peter še le rekel, kobi popol-
 namašt boshje gladkosti bil okusil, kte-
 ro je Bog perpravil tem ki njega lju-
 bijo.“ S. Aug, solil. 22.

Pa v' nebesih ne bomo le samo
 prosti od vsiga terpenja, od vsih te-
 shav in britkost, ampak bomo tudi vse
 dobro karkoli si je mogozhe misliti
 ali sheleti, na telesu in na dushi ve-
 komej vshivali. Dosegli bomo tisto fre-
 zho po kateri smo zel zhas svojiga po-
 potvanja na semlji sdihvali. Doseglo bo
 nashe serze v' nebesih, kar je vedno
 shelelo. Vidla bo dusha Boga svojiga
 stvarnika, po katerim je vedno hre-
 penela.

II.

Svoljeni bodo v' nebesih Boga od

oblizhza do oblizhja gledali, kakor prijatelj svojiga prijatla v' obras gleda, kader se prijasno s' njim pogovarja. Oni bodo Boga ushivali in se vekomej s' njim veselili.

Boga sdaj, dokler smo na temu svetu, nemoremo viditi, ne sapopasti in ne popolnoma sposnati. Vidimo ga le s' ozhmi vere. Sposnamo ga le po njegovih delah skos ljuzh nafhe majhne pameti, kolikor nam je mogoche. Sveti Pavel pravi, de sdaj Boga vidimo le kakor skos shpegel, skos debel in tamen glash. Vidimo ga sdaj le kakor v' megli, v' nebefih pa ga bomo od oblizhja do oblizhja, obras v' obras kakor je sam na sebi vekomej gledali, in ga sposnali kakor smo tudi mi sposnani. Tam ga bomo prav gledali, ga ljubili, in vekomej ushivali. „Sdaj nekoliko sposnam, takrat pa bom spos-

nal, kakor fim sam sposnan.“ I. Kor. 13, 12.

V' nebefih bo nafha frezha, po kateri nafhe ferze vedno hrepeni popolnoma, kir bomo Boga vidili kakorſhen je sam na ſebi, ga vekomej gledali in ſe s' njim veſelili, bres de bi ſe kdaj navelizhali. She na tem ſvetu je nafha duſha vedno ſheljna Boga vidit, s' njim ſe ſkleniti in boſhje laſtnoſti sposnati. Te ſhelje ſe bodo v' nebefih popolnoma ſpolnile, kir tam bo nehala vera, ſginilo bo upanje, oſtala bo ſama ljubesen, in ta vezhna ljubesen naf bo s' Bogam vekomej ſklenjene obdershala. Kakſhno veſelje obzhuti zhlovek na ſvetu, kader doſeſhe kako rezh, ki jo je dolgo zhafa in is zeliga ferza ſhelel? ſe trudil in pehal deb jo dobil? Od veſelja ſe ne ve kam djati, kader ſo ſhelje njegoviga ferza ſpolnene, deſi ravno

dobro ve, de vse zhašne rezhi sginejo kakor dim, se skadijo in sgrabijo kakor senza. Dobro ve, zhe fhe toliko frezho na svetu došeshe, de malo zhašajo bo ushival.

V' kolikim neskonznim veselji bo fhe le naša duša vtopljena, kader pride v' nebesa, kir bo sagledala svojo narvezh dobroto — svojiga Boga, po katerim je toliko zhašala sdihovala!

Vidila bo tam Boga, kteriga na svetu fhe nikoli nobeden ni vidil, in ga viditi nemore. Mojseš je shelel Boga viditi, kakorſhen je, sato ga je profil takrat k' je s' njim govoril: Gospod! pokashi mi svojo zhašt. Gospod mu odgovori: Vse dobro ti hozhem pokasat, in moje ime ti rasodeti, mojiga oblizhja pa nemoreſh vidit, kir nobeden zhlovek me ne bo vidil in shiv oſtal, tvoje oko bi ne moglo moje lepote preneſti, omagalo in konz bi

vselo. Pojdi vender tje na uno skalo, in ti bom storil kolikor samorefli prenefti. Kader pojde moja zhaft mem, te bom postavil v' jamo skale, in te sakril s' svojo defnizo. Kader meni odidem bom vsel prozh svojo roko in me bosh od sad vidil, mojga obrasa pa ne bosh mogel viditi. II. Mos. 33. To veliko, nefkonzhno, nesapopadljivo zhaft, ktere Mojsef ni mogel prenefti bomo v' nebefih bres sadershika gledali. Vidili bomo v' nebefih Boga nafhiga dobrotliviga ozheta, kter je naf vstvaril, in s' nefkonzhnim dobrotami nam she na svetu svojo fladkost obilno okufhat dajal, de bi se bolj persadevali njega samiga v' nebefih dofezhi. Sposnali bomo boshje lastnosti, in se zhudili, kir bomo vidili koliko je Bog sa nafhe svelizhanje storil. Vidili bomo tam Jesufa Kristusa nafhiga svelizharja, narvezh dobrotnika, kter

je do sadne kaplize svojo drago kri sa
 naf na krishu prelil, de nam je nebesh-
 ko zhaft saflushil, in naf od vezhniga
 pogublenja otel. Vidili homo Jesufovo
 mater Mario, nafho frednizo, nafho
 pomozhnizo, ktera je vedno sa naf
 profila per Jesufu svojimu ljubesnivim
 finu, de nam je dajal gnado, de nismo
 opefhali na potu nevarniga sveta, de
 nismo safhli na krive pota. Zhe smo
 pa safhli, in bili she v' nevarnosti vezh-
 niga bogublenja, je nam Maria per
 Jesufu milost doslegla in nam sprofila
 gnado, de smo se spet k' Bogu ober-
 nili, in s' pravo refnizhno pokoro od-
 pufhanje svojih grehov dosegli. Tudi
 fkrivnosti nafhiga odrefhenja bomo
 sposnali, in vedli zelo fkrivnosti svete
 trojize, in snane nam bodo zhudne
 pota, po kterih naf je boshja previd-
 nost vodila, de smo v' boshje kraljest-
 vo frezhni prifhli. Tam bomo vidili

in sposnali kar se nam sdaj tako zhudno sdi, sakaj je Bog dal nekterim lepo svetiti ljuzh resnize, toliko drugih pa je pustil v' smertni tamoti nevednosti in smotnjav.

To sposnanje bo svoljene v' nebesih tako s' Bogam fkljenilo, in s' tako zkastjo navdalo, de se bodo kakor solnze svetili, in bodo Bogu podobni. Sveti Janes pravi: „Preljubi! otrozi boshji fmo fzer, pa ni fhe prifhlo na dan, kaj bomo, toliko pa vemo de bomo Bogu podobni, kader se bo per kasal, kir ga bomo gledali kakorfhen je.“ I. Jan. 3, 2.

Nefkonzhna boshja dobrota in modrost nam bo rasodeta. Pokasano bo nam popolnoma boshje velizhastvo. Odkrita nam bo njegova nefkonzhna imenitnost in shlahtnost, in odpert nam bo studenz njegove nefkonzhne ljubeshni, is kteriga bomo vedno saje-

mali in vender nikoli ne bo smanjkalo. Sato pravi sveti Augufhtin od svoljenih: „Bogovi fo vfi, kar jih je v' nebefih, sakaj vfi ga fposnajo bres smote, gledajo ga bres konza, hvalijo, in fe nevtrudijo ga hvaliti; ljubijo ga in fe ne navelizhajo ga ljubiti. Smerej ga gledajo, in smerej shelijo ga gledat, tako lep je. Smerej ga ljubijo, in smerej shelijo ga ljubiti, tako fladko in prijetno je ga ljubiti.“

Ljubesen, ktera naf bo s' Bogam fklcnila fe ne bo nikdar nikoli smanjfhala, kir fludenz is kteriga bomo sajemali bo smerej poln. Smera j fe nam bo novo vefelje odperalo, in fe nam bodo kasale nove fladkosti, ktere bodo nafho ljubesen vekomej vnemale. „V' nebefih pravi S. Augufhtin, fe ne bomo postarali, ne bomo nikoli sholeli, fe bomo vekomej vefelili, in shivlenja ne bo nikoli konz.“ Solil, c. 15.

Napojeni bomo s' ljubesnijo in s' veseljam, pa naf bo le she shejalo; ali ta sheja nam bo prijetna, kir bomo vselej spet nasiteni bres debi se kdaj navelizhali. Ta toliko lepi shlahten in sveti Bog, on sazhetik in sapopadik vse lepote, on kir je sam sgol lepota in fladkost, bo nafshe vezhno plazhilo v' nebefih. Tako bomo nasiteni s' obilnostjo boshje hifhe, in sam Bog naf bo napajal s' potoki svojiga veselja. Psalm. 35, 9.

III.

Nefkonzhno veselje obzhuti svole-na dufha, kader pride v' nebefa, kir najde tam svoje prave sveste nebefh-ke prijatle.

She veliko veselje obzhuti zhlovek na temu svetu, zhe je tako frezhen de najde kakiga praviga, resnizhniga prijatla, kterimu svoje nadloge potoshi in mu vse saupa. Napolloshej zhlovek

terpi svoje teshave in nefrezhe, zhe jih svestimu prijatlu rasloshi in potoshi. Koliko veselje bo fhe le v' nebesih, kir bomo nafhli tam nafhe nar-svestejshi prijatle, svoljene svetnike, kteri so naf vedno k' sebi sheleli, in per Bogu sa naf profili. Kako vesela sta dva prijatla, ktera se dolgo zhafanista vidila, kader vkup prideta? Nikoli se ne moreta sadoft sgovoriti, in eden drugimu svojih pergodeb dopovedat. Hitro jima dan sa dnevam mine, in teshko jima je kir nemoreta sa vselej v' kup oštati. V' nebesih se bomo s' svojim ljubim prijatli spet vidili. S' pravizhnim brumnim tovarshi, bomo v' nebesih spet fklenjeni, kir smo se na svetu tako neradi raslozhili. Tam bomo s' vezhno ljubesnjo svesani, vekomej v' Bogu shiveli, in se nikoli vezh ne bomo raslozhili.

O koliko frezhno nesapopadljivo

veselje, kader se nam bodo vrata v' nebefa odperle! Takrat nam bodo na prot prishli angelzi in svetniki. Prishli nam bodo na prot nashli bratji, sestre, snanzi in prijatli in tovarshi, kteri so pred nam v' nebefa prishli, in so nas serzhno k' sebi sheleli. S' ne isrezhenim veseljam nas bodo sprejeli, in nas spremili pred boshji tron, pred Jesusa nashiga svelizharja, kteriga bomo vekomej ljubili in vshivali.

Nashli bomo v' nebesih sveste angelze varhe, kteri so nas na svetu spremljevali, po nevarnih potih nas vodili, in varovali v' nefrezhah, de so nas v' vezhno frezho perpeljali. Kakishno veselje tedej bo s' takim svestim nebeskim prijatli, v' nebesih vekomej shiveti, in njih frezhno prijasnost sa vselej ushivat! Tako bomo vseti v' mestu shiviga Boga, v' nebeski Jerusa-

lem v' tovarshijo boshjih angelov, in v' tovarshijo samiga neskonzniga Boga.

V' nebefih bomo obdani s' veseli-
mi nebefhkim angeli, katerih je bres
fhtevila. V' frede med milijoni veko-
mej frezhnih tovarshov se bomo vese-
lili, in angelsko petje poslušali. Sve-
ti Augufhtin pravi: Nobeden si v' sdaj-
nim shivlenji sadoft ne more misliti,
kako velika je sladkost, kako prijetno
in veselo je poslušati angelsko petje.
Nikdar si nemore sdaj sadoft misliti,
kolika frezha je, v' drushbi svetnikov
biti, kir bomo vfo frezho eden drusi-
ga vidili, si jo pervoshili, se nad njo
veselili, in jo bomo kakor svojo ob-
zhutili. V' tej popolnoma ljubescni to-
liko angelov in bres fhtevila ljudi,
kjer bo vsakter vsaziga ravn tako kakor
sam sebe ljubil, bo tudi veselja bres
mire. Vsak se bo nad frezho vsaziga
drusiga ravn toliko veselil, kakor nad

svojo lastno, in bo tedej imel toliko veseljev, kolikor tovaršhov.

Nebefhko veselje dopovedati ali sadošti ga popisati, shivimu zhloveku ni mogozhe, kir ga nobeden zhlovek ni v' stan sgovoriti, in si ga tudi nobeden ne more misliti. Nebefhko veselje popolnoma dopovedat je ravno tako nemogozhe, kakor zelo morje v' majhno fkledizo spraviti.

Od svetiga Augufhtina se bere, da ga je njegovi prijatel Severi profil, da naj od nebefhkiga veselja kaj piše.

Preden sveti Augufhtin od nebefhkiga veselja sazhne pisati, kir je zhutil kako je to teshko, se je hotel s' svetim Hieronimam savoljo tega posvetat, in mu pismo pisati. „Pa kir sim sazhel pisat pravi f. Augufhtin, pride na enkrat v' hišho, kjer sim bil, neisrezhenaljuzh, kakorfhne v' nashih zhashhe ni bilo viditi s' neisrezhenolpim

in prijetnim duham“ Augufhtin fe pre-
 ftrafhi, in flifhi is frede ljuzhi glas,
 kateri mu rezhe: „Kaj hozhefh Au-
 gufhtin! ali miflifh de bofh mogel
 fplati morje v' majhno posodizo, in
 ves svet ftifaiti v' svojo peft? Ali bo
 tvoje oko vidilo, kar fhe ni moglo
 nobeniga zhloveka oko viditi? In kar
 fhe ni nobeno uho flifha, ali bo tvo-
 je flifhalo? Kar fhe nobeno zhlovefh-
 ko ferze ni sapopadlo, miflifh bofh
 ti mogel sapopasti? Kakifhen konz
 imajo nefkonzhne rezhi? In to kar je
 neismerliviga, s' kakifhno mero bofh
 meril.“

Vfe tedej karkoli fe samore odne-
 befhkiga vefelja rezhi in mifliti, je
 komej senza prot nefkonzhni nesapo-
 padlivi fladkofiti, ktero svoljeni v' ne-
 befih vshivajo, ktero pa bomo vekomej
 vshivali tudi mi, kader v' nebesa pri-
 demo. Sveti Augufhtin pravi: „To lika

je sladkost nebeshkiga veselja, de ko bi le ena sama kapliza te sladkosti v' peklenfki bresen kanila, bi vso peklenfko grenkost v' sladkobo spremenila." Serm. 7.

Kdo bi si tedej ne shelel tega neskonzniga veselja v' nebesih? Kdo bi si ne persadeval po tej neskonzhni frezhi? Na temu svetu nimamo drugja kakor teshave nadloge in britkosti, pa zhe jih savoljo Boga voljno in poterpesljivo prenesemo, nam Jesus obljubi vezhno veselje v' nebesih sa plazhilo dati. Terpimo tedej radi in s' veseljam, de toliko frezho v' nebesih dofeshemo. Spomnimose, de se bo nasha shalost v' veselje spremenila. Prisheil bo sa nas frezhen dan vezhnosti, kteriga nobena nozh vezh ne bo mrazhila, ampak vezhna refniza Bog ga bo rasvetlovala. Tam v' nebesih bo smerej vesel dan, smirej gotov in nikoli ne spremenjliv.

Povsdignimo vezhkrat svoje ozhi proti nebesam, in sdihujmo s' Davidam: „Moja dusha sheli, in omedluje po Gospodovi hifhi. Blagor jim, kateri v' tvoji hifhi o Gospod! prebivajo, hvalili te bodo vekomej. Psalm. 83, 3, 5.

IV.

Sraven nebeshkiga neisrezheniga veselja, bodo svoljeni v' nebesih tudi nefkonzlino zhaft vshivali, kir bodo h' grosno veliki imenitnosti in shlahtnosti povsdigneni.

She na temu svetu si zhlovek sa veliko frezho fhteje, zhe sme, kader se mu sdi pred zesarja stopiti, in bres strahu s' njim prijasno in po domazhe se pogovarjat. Kolika zhaft nam bo she le v' nebesih, ker ne bomo s' kakim zhloveshkim kraljam, ampak s' kraljam nebes in semlje, s' Gospodam vsih gospodov, s' samim Bogam se

smeli prijasno pogovarjat, in njegovo prijasnost vekomej vshivat.

Kader pridemo v' nebefa, kjer bomo plazhilo sa vse dobre dela dosegli, bomo k' taki zhafti in imenitnosti povsdigneni, ktere si sdaj mislit nemoremo. Tam bomo kakor angeli. Zhe vezh je kdo sanizhvanja in preganjanja savolo Boga voljno preterpel, vezhi zhaft bo v' nebefih dosegel. Kolika je tista zhaft in imenitnost, ktera nam je v' nebelih perpravljena, se tudi ne da ne dopovedat ne sapopasti. Vsa posvetna zhaft in imenitnost, vse sladkosti in shlahtnosti zeliga sveta, niso proti nebefhki zhafti in imenitnosti in shlahtnosti, kakor kapliza prot vsimu morju; kakor iskriža prot solnzu. Sato kir je sveti Paul v' svojih nadlogah in teplenji premishljeval prihodno plazhilo in zhaft v' nebefih, je bil v' serzu rasveseljen in je rekel: „Napolnen

sim s' trofhtam in imam filno veliko veselja v' vfi nafhi nadlogi." II. Kor. 7, 4. Notrajno veselje in trofht vshiva pravizhna dufha she na tem svetu, ktera v' refnizi Boga ljubi, in is ljubeshni do njega vse s' veseljam preterpi, kir dobro ve, de bo v' nebefih toliko bo j povikfhana, kolikor bolj je pred svetam ponishana in sanizhvana. Sato pravi f. Bernard: „Zhe fi tako dober o Gospod! tistim kateri tebe ishejo, kakfhni fhe le bosh tistim, kateri te najdejo.“ Serm. 47.

Kraljiza is poldnevške deshele, Sabe je nekdej veliko od Salomonove zhafti, in od njegove modrosti flifhala. Se vsdigne in gre v' Jerusalem obifkat Salomona, kir je hotla fama vidit njegovo zhaft, in se preprizhat od njegove modrosti, al je ref ali ne kar se je od njega govorilo. Pa ko pride v' Jerusalem, in vidi njegovo mo-

droft, vidi grosno poslopje, ktero je fosidal; vidi jedi njegove mise, stanvanje njegovih flushabnikov, zelevste njegovih streshetov, in njih oblazhila, in shgane ofre, ki jih je v' Gospodovi hifhi ofroval; se saysame, oftermi in rezhe: „Refniza je, kar fim v' svoji desheli flifhala od tvojiga govorjenja in od tvoje modrofti, in nifim verjeia tem ki so mi pravili, dokler nifim sama prifhla, s' svojim ozhmi vidila in fposnala, de meni poloviza ni povedana bila; vezhi je tvoja modroft, in tvoje dela, kakor flovenje, ktero fim flifhala. Blagor tvojim ljudem, in blagor tvojim flushabnikam, kateri so vedno per tebi, in tvojo modroft poslufhajo.“ III. B. K. 10, 1 — 8.

Ravn tako se bomo sazhudili tudi mi, kader pridemo v' nebesfki Jerusaleem. Kader bomo sagledali boshjo

zhaft, ktere bomo deleshni v'nebesih, bomo sposnali in rekli: „V' resnizi o Gospod! je vezhi tvoja zhaft, vezhi tvoja in tvojiga prebivalishta lepota, kakor se mi je moglo dopovedati.“ K' toliki zhafti in shlahtnosti bomo v' nebesih povikshani, k' toliki imenitnosti in visokosti bomo povsdigneni, od ktere pravi s. Bernard: de vse mi sli zklovekove preseshe in vse njegove shelje. Zhaft ktera nam je v' nebesih perpravljena je tako velika, de si zhlovek tolike ne more ne misliti ne sheleti.

Kader v' nebesa pridemo nas bo nebesiski kralj prijasno sprejel, nas bo v' svoje neskonzhno lepo prebivalishte peljal, in nam bo svojo boshjo zhaft rasodel. Kolika frezha sa nas! s' neskonzhnim Bogam v' vezhni prijasnosti in vezhni ljubeshni v' veselju shiveti! Vseti bomo v' nebesih v' prijasno to-

varfhijo tiftiga narſvetejſhiga, in nar-
mogozhnejſhiga kralja nebeſ in ſem-
lje, kteriga je prerok Daniel v' duhu
ſa maknen vidil, in ga tako popishe,
kader ga je na zhaſtitlivmu tronu ſede-
ti videl:

„Njegovo oblazhilo je kakor ſneg
belo, in laſje njegove glave kakor zhi-
ſta volna: Njegov zhaſtitliv tron je
ognjeni plemen, in koleſa trona go-
rezh ogenj. Od njegoviga oblizhja
svira ogenj in derezh potok ſvitlobe,
in ſe zhaſtitlivo naprej po nebu vali.
Velika truma ſvoljenih, ki je ni mo-
gozhe ſhteti, prepevajo njegovo zhaſt,
in pojo novo peſem, glaſ njih petja
je kakor ſhum velikih voda. Zele ver-
ſte nebeſhkih duhov, kar ozhi neſo
ga obdajajo. Tavſhent tavſhentov mu
jih ſtreshe, in deſet tavſhentkrat ſto
tavſhent jih mu na ſluſbo ſtoji.“ Da-
niel. 7. Bres ſhtečila Serafinov ſtoji

pred njegovim tronam, previdenih
 vfaki s' fhesterimi perutami, s' dvema
 pokrivajo svoje oblizhje, s' dvema
 svoje noge, s' dvema letažo, de spol-
 nujejo hitro ko bi s' ozhmi trenil nje-
 gove povelja, in eden proti drugimu
 vpijejo: Svet, svet, svet, Gospod Bog
 Sabaot. „In s' tem neskonzhnim Bo-
 gam bomo prebivali in se s' njim v'
 nebesih veselili.“ — O frezha, zhes vse
 frezhe, nesmerjena zhaft naf zhaka v'
 nebesih! Neskonzhno veselje nam je
 perpravljeno! Sdihujmo tedaj vezhkrat
 po tej nebeshki frezhi kakor je nek-
 daj David sdihval: O nebeshko ve-
 selje kdaj bom v' tebi vidil svojiga Bo-
 ga! Kako dolgo me bodo valovi skufh-
 njav in nevarnost sapeliviga sveta fim
 ter tje metali, in si persadevali me ob
 toliko frezho perpravil! Kako dolgo
 bom fhe klizal k' tebi o Gospod, Vili-

fhi Gospod! moje vpitje, in perpeli me skorej v' frezhno vezhnost.

Sakaj, „kakor hrepeni jelen po merslih vodah, tako hrepeni moja dusha po tebi o Bog. Moja dusha sheja po mozhnim shivim Bogu, kdaj bom tje prishel, in se pred boshjim obli-zham perkasal.“ Psl. 41, 2 — 3. „Sakaj en dan v' tvoji veshi je vezh vreden, kakor tavshent drugih. Rajshi hozhem narmanjsi v' hifhi svojiga Boga biti, kakor v' fhotorjih greslnikov prebivati.“ Psalm. 83, 11.

„Moja dusha sheli in omedluje po Gospodovi hifhi. Blagor jim, kateri v' tvoji hifhi o Gospod! prebivajo, hvalili te bodo vekomej. Psalm. 83, 3, 5. Blagor zhloveku, kateri se savoljo tebe o Gospod, vsm posvetnim stvarem odpove, de bo vreden tebe o Bog v' angelski drushbi vekomej zhasit!

V.

Kar bo našho frezho, veselje in zhaft, katero homo v' nebesih vshivali, popolnoma storilo bo to de bo vezhna. Ne bo se nam treba bati, debi kdaj nebeshko veselje minilo. Ne bo nam treba imeti strahu, debi neskonzhno frezho v' nebesih kdaj sgubili.

Ako zhlovek na tem svetu dofeshe toliko frezho, kolikorshno si samore mislit, popolnoma frezhen vender biti ne more, kir ve de zhasne posvetne frezhe ne bo mogel dolgo vshivati. Na tem svetu ne more nobene rezhi sa vselej imeti. Tukaj ni stanovitnosti. Vsaka rezh le nekaj zhafa terpi. Zhe zhlovek na tem svetu dofeshe tisto rezh, ktere je dolgo zhafa tako ferzhno shelel, de je ves po nji hrepnel, in je tako shelje svojiga ferza popolnoma spolnil, ima prezej sraven to skerb, deb' je ne sgubil. Vsa zhaft

frezha in imenitnost, bogastvo in premoshenje zeliga sveta, ne more zhloveka popolnoma frezhniga storit, kir vse to more zhlovek kmalo, zhe pred ne, gotovo pa v' smertni uri sapustiti. Zhasna frezha se pazh malo zhafa da vshivat. Strah pred smertjo vsako vshivanje posvetne frezhe ogreni, in shelja nashe dushe nobena rezh na zelim svetu sadoft in popolnoma spolnit nemore.

Le v' nebesih bo nasha frezha popolnoma, kir tam bodo shelje nashe dushe sadoft spolnjene, kir bomo s' Bogam sa vselej fklenjeni. V' nebesih ne bo fkerbi ne bo strahu, debi nashe veselje kdaj nehalo, nasha frezha se kdaj spreminila, ampak frezhni veseli bomo savselej, bres konza na vse vezhne zhase. Kakor bodo pogubljeni v' peklenfskim bresnu sa vselej na vekomej ostali, in vezhne peklenfske

martre terpeli, tako se bodo svoljeni s' Bogam fklenjeni vekomej v' nebesih veselili.

Kader naf bo Bog v' svoje vezhno domvanje vsel, in nam tam namenjeno stanovanje odkasal, nam bo rekel: Od sdaj bote per meni in s' mano vekomej ostali. Od sdaj se ne bomo nikdar vezh lozhili. „Vi bote moje ljudstvo, in jest vash Bog bom per vas.“ Takrat bo nafha frezha popolnoma, kjer bomo s' Bogam, kakor otrozi s' svojim ozhetam v' vezhni ljubeshni fklenjeni.

Spomnimo se tedej, kader naf nadloge stiskajo, in mnoge nefrezhe tarejo, de naglo bodo minile, in zhe jih voljno preterpimo, nam dobrotliv Bog sato vezhno nefkonzhno plazhilo oblubi. Zhe nam sdaj na svetu nobena rezh ne gre po frezhi, nobena rezh se ne iside po nafhah sheljah, nekar savorjo tega ne godernajmo, ampak voljno preterpimo, in svoje shelje satajumo. Spomnimo se vezhkrat, de sa majhno radovoljno sdajno satajenje

svojih sheljá, bomo v' nebesih smiraj vse po svojih sheljah imeli.

V' nebesih bomo našli vse karkoli bomo hotli. Vse bomo imeli kolikor nam je mogozhe sheljeti. Tam bomo imeli vse dobro, bres strahu kdaj vezh svoje frezhe sgubiti. Tam bo naša volja in boshja volja le ena; naša ne bo hotla nizh ptujiga, nizh posebniga. V' nebesih naš ne bo nihzhe sabavlal. Nobeden naš ne bo toshval. Nobeden nam ne bo na poti, nobeden našprot, ampak vse karkoli bi radi bomo pred sabo popolnam. imeli, kar bo vse naše shelje našitlo, in sverham spolnilo. Tam nam bo Bog povrazhval zhaft sa oframotenje, ktero smo na fvetu terpe-li, dal nam bo velizhaftvo sa shaloft, in sa posledno mesto, na kteriga naš je fvet vedno postavljaj, nam bo dal Bog kraljevi fedesh, in to savfelejnavekomej. V' nebesih bomo dosegli sad pokorfhine pod boshjim sapovdam, kteriga bomo vekomej vshivali. Ojstra pokora se bo v' veselje spremnila, in

prava refnizhna ponishnost bo k' vezh-
ni zhasti povsdignena.

V' nebesih bomo s' vezhno ljubesh-
nijo fklenjeni. S' sdrushenim glasam
bomo Bogu vezhno hvalo prepevali,
kir nam je nefkonzhno milost fkasal,
de nam je sa majhno kratko terplen-
je na svetu, vezhno veselje v' nebesih
dal. Sato nefkonzhno ljubesen, s' kte-
ro naf Bog she na svetu ljubi, nar bolj
pa naf bo v' nebesih ljubil, ne bomo
nikdar nehali Boga hvalit, in v' njem
se veselit. Te hvaleshne nebesihke pes-
me se ne bomo nikdar prepevat nave-
lizhali. To bo nafhe narvezhi veselje,
in nesapopadliva fladkost, kir hvala,
ki mu jo bomo dajali, bo vekomej Bo-
gu prijetna. To naf bo s' takim vesel-
jam in s' tako fladkostjo napolnilo, de
ne bomo nikoli nizh drujga sheljeli.
Sveti Augufhtin pravi: kjer je Bog,
tam je vse, tam nizh ne more manjkati.
Sato pravi David: „Blagor jim o Go-
spod! kateri v' tvoji hifhi prebivajo,
vekomej te bodo hvalili.“ Psl. 83, 5.

OPOMINVANJE.

Premišlujmo vedno neskončno veselje nebesnega kraljestva, kir to premišljevanje nas bo mozhne in terdne storilo, de bomo vse krishe in teshave voljno preterpeli. Naj nas sadenejo še tolike nadloge in britkosti, nas vendar v' vseh shalostnih pergodbah trofhtajo boshje obljube. Dobrotliv Bog pa nam je sam obljubil, de bo nam po sdajnim voljnim terplenji, v' nebesih vezhno veselje sa plazhilo dal.

Po shalosti pride veselje. Zhe smo na svetu revni, sovrasheni, preganjani, ne shalujmo savoljo tega, ampak is ljubeshni do Boga vse poterpeshlivo prenesimo. Spomnimo se, de ob zhasu sa kteriga le Bog ve, bo prishel

vezhen mir, in vezh ne bo sdajniga, dne, ne sdajne nozhi, ampak vezhen bo dan nefkonzhna svitloba, stanovit en mir in pokoj bres fkerbi. V' nebesih nam vezh ne bo treba fkerbeti in rezhi: Kdo me bo refhil od tega umerjzhiga shivota. Vezh nam ne bo treba sdihvati; O kako dolgo morem na svetu biti, kir tam vezh ne bo smerti, ampak popolnoma svelizhanje. Vezh nas ne bodo tam britkosti in teshave terle, ampak v' frezhni nebeski tovarfhii, bomo vezhno veselje vshivali.

Zhe smo sdaj na svetu smerej bolehn, de nimamo kar ure veselga sdraviga shivlenja, in veliko let she morebit sdihujemo pod teshko butaro hudih bolesen, tudi sa to ne shalujmo, ampak spomnimo se, zhe bomo poterpeshlivi, de nam bo vse to obilno s' vezhnim veseljam v' nebesih po-

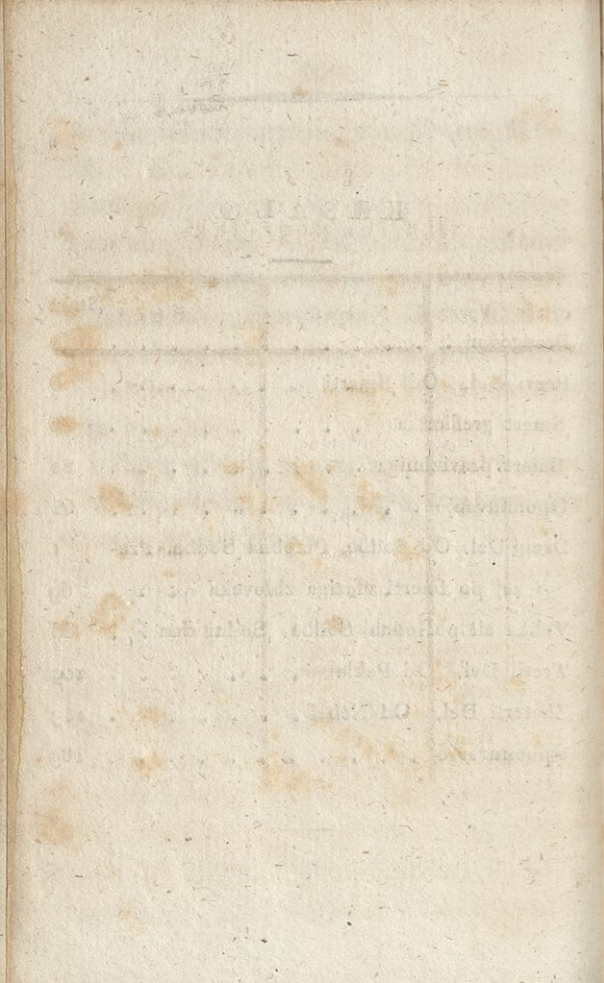
plazhano, kakor fhniga plazhina si fhe
s' tolikim terplenjam nismo v' stanu
saflushiti. S. Paul pravi: „Terplenje
sdajniga zhasa ni veliko prot prihodni
zhasti, ktera bo nad nam rasodeta.“
Riml. 8, 18. Ko bi nam bilo dano s'
telesnim ozhmi viditi svetnike in njih
nefkonzhno frezho in zhast v' nebesih,
debi vidili v' kolikim velizhastvu in ve-
selju so sdaj tisti, ki so bili nekda na
svetu sanizhvani, sovrasheni in sa nor-
ze fhteti, bi gotovo nobeniga terple-
nja ne bili shalofni. Ne sheleli bi v' tem
shivlenji veselih dni, ampak fhe vese-
lili bi se sa Boga vezh terpeti. Sa nar-
vezh dobizhek bi si fhteli od ljudi sa-
nizhvani biti, kir le s' terplenjam se sa-
moremo vredne stori v' vezhno veselje
priti. Kakor se slato v' ognji zhisti,
tako nas bodo teshave nadloge brit-
kosti izzhistile, de se bomo v' nebesih
kakor solnze svetili.

Ne ishimo prasniga posvetniga veselja, kar kmalo mine, in le dušho moti in ji brani se povsdigniti k' Bogu svojimu stvarniku. Zhe bolj zhlovek ishe posvetniga veselja, bolj je dušha shaloštna in nepokojna, kir dušha je le sa Boga vstvarjena, torej le samo v' Bogu pravi pokoj in resnizhno veselje najde.

Premislujmo vedno shteri posledne rezhi, de se gréha varjemo, in v' nebesa pridemo.

K A S A L O.

	Stran
Predgovor	3
Pervi Del. Od Smerti	5
Smert gresnika	25
Smert pravizhniga	52
Opominvanje	65
Drugi Del. Od Sodbe. Posebna Sodba. Pre- zej po smerti vsaziga zhloveka	69
Velika ali posledna Sodba. Sodni dan	86
Tretji Del. Od Pekla	109
Zheteri Del. Od Nebes	149
Opominvanje	189

Hujshi pogrėshki.

Stran	Versta	Namest	B e r i
9	1	vnafhi	nafhi
9	pred- sadna	shivjenje	shivljenje
42	6	se	fe
70	3	Abrahamo	Abrahamovo
73	15	oftane	obftane
98	9	ozho fam	ozhefam
126	17	pehlenfkiga	peklenfkiga
133	7	zelu	zelo
139	15	shafam	zhafam
153	sadna	de	—
162	1	oblizha	oblizhja.

